

**125RO-SOLEMNITATEA CORTURILOR SI VIITORUL ACESTEI LUMI - Coloseni 2
Levitic 23 Daniel 9 Geneza 1-2 Isaia 53 59 66 Apocalipsa 21-22 Maleahi 4 Mica 14
Habacuc 3 Cantarea 2 Ioel 1-3**

Tema a fost înregistrată la data de 01/10/2023

Pacea lui Cristos, iubiți frați, mica turmă a Domnului Isus Cristos! Vă salutăm de la Institutul Madison. Ne aflăm astăzi într-o zi cu totul specială, deoarece este prima zi a retragerii spirituale pe care DUMNEZEU a rânduit-o pentru întregul popor cunoscător al adevărului Său din această lume. Ultima retragere a toamnei este prima zi a sărbătorii sau a solemnității, mai bine zis, a Tabernacolelor. Ne aflăm în prima dintre cele șapte zile plus una ale acestei solemnități care încheie seria de sărbători anuale care sunt profeții referitoare la mântuirea omului. Vom vorbi în această zi despre cuvântul pe care ni l-a dat DUMNEZEU; pentru prima dată ne-a dat Apocalipsa 21 și 22. Înainte de aceasta, vom începe cu o temă sau cu un răspuns pentru cei care nu înțeleg de ce este necesar să ne amintim aceste zile solemne. Haideți să mergem la cartea Coloseni, capitolul 2. Și aici vom citi direct versetul 14. "Tăind înscrisul rânduielilor împotriva noastră, care ne era contrar, luându-l din cale, l-a pironit pe cruce". Am citit doar acest verset pentru că în acest verset este întemeiată o credință adventistă, într-un mod special, o credință adventistă care nu a fost credința lui Ellen White. Această credință adventistă a fost cea a grupului de pionieri reprezentat de Butler și Uriah Smith. Ei l-au interpretat pe Pavel, în acest capitol, în sensul că solemnitățile au fost răstignite împreună cu Isus. Adică, ei considerau că solemnitățile sunt legea ceremonială. Știm cu toții că, potrivit lui Daniel 9:27, odată cu răstignirea Domnului Isus Cristos, sacrificiile și jertfele au luat sfârșit. Textul din Daniel explică foarte bine că s-a terminat la cruce. Haideți să ne întoarcem la Daniel 9:27, ca să putem vedea cu ochii noștri. "Și într-o altă săptămână", este de fapt o săptămână, "într-o săptămână va confirma legământul cu mulți, iar la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și ofranda". Această primă parte, deși poate avea o dublă împlinire, poate avea o împlinire la sfârșitul lumii, chiar acum, în aceste zile, prima ei împlinire este cu răstignirea Domnului Isus Cristos. Săptămâna, am explicat în alte teme, că este săptămâna a 70-a, săptămâna de ani, 7 ani, iar în mijlocul acestei săptămâni, în mijlocul acestei săptămâni, Domnul a fost răstignit și moartea Sa a făcut ca sacrificiile și jertfele ceremoniale să înceteze. Asta înseamnă că noi, creștinii, trebuie să aducem lui DUMNEZEU jertfe mai bune decât viței, boi și oi. David a înțeles acest lucru, a înțeles că DUMNEZEU vrea viței de pe buzele noastre, spune Biblia, adică laudele de pe buzele unei inimi curate. Aceasta este lauda. În Isaia, ni se explică într-un mod special că atunci când un popor trăiește în păcat, laudele sale sunt o abominație, chiar și jertfele. Se spune acolo: "Eu detest jertfele voastre". Nu este suficient să aduci jertfe dacă inima este nelegiuită, dacă mintea este în lumea lui Satana. Dacă mintea se închină lui Satana, iar buzele Îl laudă pe DUMNEZEU, DUMNEZEU, care ne cunoaște mintea, nu va primi acest lucru, ba chiar îl va lua drept o abominație. Așadar, în Daniel 9:27 el explică clar problema din Coloseni, capitolul 2, adică dă o clarificare completă. Nu există niciun dubiu cu privire la Coloseni 2. Nu există

niciun dubiu că aici, ceea ce a fost bătut în cuie pe cruce... Haideți să citim din nou Coloseni, să ne întoarcem la Coloseni, capitolul 2, versetul 14. Și aici se spune: "Tăind înscrisul rânduielilor împotriva noastră"; nu este chiar tăind, este "ștergând, de deasupra noastră sau de la noi, înscrisul rânduielilor care ne era potrivnic, scoțându-l din calea noastră și bătându-l în cuie pe cruce". Pavel, când a scris acest lucru, se referea la Daniel 9:27. Adică, să ne amintim că ucenicii și Domnul Isus Cristos au luat Paștele nu în ziua specificată de legea lui DUMNEZEU pe care o dăduse, ci în ziua precedentă. Paștele trebuia să fie luat sau mâncat în noaptea de 14, adică la sfârșitul zilei de 14, la începutul zilei de 15, chiar în noaptea aceea, până la miezul nopții sau cât dura noaptea, pentru că aceasta era legea. Înainte de a veni ziua, chiar în acea noapte, Paștele trebuia să fie consumat. Domnul a trebuit să o facă cu o zi înainte și nu a încălcat legea Sa. El nu putea să-l ia când urma deja să fie mort. Trebuia să-l ia înainte. El a luat Paștele cu o zi mai devreme, cu exact 24 de ore mai devreme decât restul poporului urma să îl ia. Așadar, în același eveniment, El a făcut schimbarea între Paștele care indica trecutul și Cina Domnului care indica viitorul. Cina Domnului, pentru ei, arăta spre viitor, pentru că a doua zi era împlinirea jertfei lui Isus, care este centrul Cinei Domnului, și arăta spre viitor, pentru că ori de câte ori creștinii vor lua Cina Domnului, vor trebui să-și amintească de prețul infinit pe care DUMNEZEU Tatăl l-a plătit pentru mântuirea noastră. Aceasta înseamnă că Domnul Însuși a făcut o schimbare, a făcut o schimbare de semnificație și, de asemenea, de jertfe, pentru că El a rânduit ca odată cu moartea Sa să pună capăt jertfelor, ofrandelor. Aceasta înseamnă că Paștele nu mai putea fi luat după moartea Sa, pentru că trebuiau să sacrifice mielul, iar El spusese în Daniel 9:17 că de la cruce s-a terminat deja cu jertfele de animale. Trebuie să înțelegem că jertfele pe care le vrea DUMNEZEU nu sunt animale, ci o inimă curată. David spune acest lucru și în Psalmi, iar Biblia spune acest lucru în multe locuri. Jertfele care îi plac lui DUMNEZEU nu sunt animale. DUMNEZEU a spus, Tatăl a spus: "Nu-mi place sângele animalelor, nu-mi place moartea unor animale nevinovate. Aceasta a fost o necesitate pentru ca voi să înțelegeți ce face păcatul, ce costă păcatul". Dar nu că lui DUMNEZEU îi place, DUMNEZEU nu este un Nero, împăratul roman, un Nero căruia îi plăcea să vadă sângele vărsat al sfinților, al martirilor. DUMNEZEU nu este o fiară. DUMNEZEU este Ființa cea mai sensibilă și mai iubitoare care se poate imagina. El a trebuit să sufere acest lucru și să-și asume acest rău necesar până când Cristos, împlinirea tuturor sacrificiilor, și-a dat viața pe cruce. Așadar, trebuie să înțelegem că Cristos a schimbat deja ceva în legea veche, pentru că legea ceremonială a fost dată pentru o vreme. Toate acestea le explicăm în studii textuale detaliate, dar, doar pentru câteva minute, îi vom ajuta pe cei care nu au citit aceste studii să nu respingă fără să studieze un lucru. Ellen White condamnă această atitudine. Ellen White a spus chiar că, dacă în viitor se va dovedi că vreuna dintre doctrinele noastre este greșită, va trebui să o acceptăm. Dacă se vor aduce argumente biblice că o anumită doctrină, o anumită credință, ar fi greșită, va trebui să facem schimbarea și să renunțăm. Nu putem fi farisei ca fariseii din vechime, care se agățau de ceea ce nu înțelegeau. "Voi nu înțelegeți nici Scripturile, nici puterea lui DUMNEZEU", iar ei erau cei mai învățați din Israel, dar nu înțelegeau. Așa că DUMNEZEU a dat acea lege ceremonială care se referea la sacrificii și jertfe pentru o

perioadă de timp din cauza respingerii poporului la Muntele Sinai, adică scopul întâlnirii cu DUMNEZEU la Muntele Sinai a fost altul. Wagonner explică acest lucru în cartea sa; pe Muntele Sinai trebuiau să se întâmple alte evenimente, dar poporul a refuzat, poporul a respins, poporul și-a pus încrederea în el însuși și DUMNEZEU a trebuit să adauge timp de 1500 de ani acele sacrificii și acele legi levitice, legi preoțești de sacrificii amestecate cu totul. La Muntele Sinai, DUMNEZEU a dat două tipuri de legi sau statute, una este morală și cealaltă este ceremonială. Morale, ceea ce înseamnă că nu se schimbă; poate că sensul lor poate fi mai bine înțeles, dar o lege morală este o lege morală. De exemplu, Leviticul 11, pentru a face distincția între cărnuri, pentru că sunt cărnuri care produc moarte, produc boală; DUMNEZEU a vrut ca și în perioada în care se mânca carne, oamenii să poată avea sănătate.

Zecimea, de exemplu; zecimea a fost dată ca o lege pe Muntele Sinai, dar nu face parte din cele Zece Porunci. Zecimea, împreună cu alte legi privind îmbrăcămintea, să nu se îmbrace bărbații ca femeile și viceversa, și alte legi, sunt legi morale, nu expiră. Astăzi trebuie să plătim zecime celor care ne învață și celor care își dedică viața pentru a avea o relație mai strânsă cu DUMNEZEU, pentru a înțelege adevărurile Sale și pentru a-i învăța pe alții. Așadar, aceste tipuri de legi morale nu expiră. Wagonner a înțeles acest lucru, dar au fost și alți pionieri care nu au înțeles acest lucru și au spus că pe cruce Domnul a bătut în cuie, așa cum se spune aici, "înscrisul rânduielilor care ne era contrar". Adică, El a bătut în cuie, spuneau ei, toate statutele în afara celor zece porunci, că doar cele zece porunci vor rămâne. Dar ei se contraziceau pe ei înșiși în credința lor pe care o mărturiseau ca adventiști, pentru că adventiștii plătesc zecime, adică alegeau un statut dintre cele pe care Butler și ceilalți le bătuseră în cuie pe cruce. Ei alegeau Leviticul unsprezece, de exemplu, alegeau chestiunea zecimii, chestiunea îmbrăcămintei și alte statute pe care le considerau în vigoare, dar pe celelalte nu le alegeau. Iar Domnul Isus nu a făcut această separare. Dar există o separare și pentru cei care vor să înțeleagă avem studii pe elultimoclamor.org despre acest lucru. Sunt studii în care arătăm diferența dintre statutele morale și statutele ceremoniale.

Sărbătorile anuale sau solemnitățile erau statute morale pentru că, de exemplu, Paștele a fost rânduit de DUMNEZEU înainte de Muntele Sinai, înainte ca poporul să nege planul mai bun al lui DUMNEZEU și DUMNEZEU a considerat necesar să adauge legea ceremonială și slujba levitică, preoțească pentru o vreme, adică până când a venit Cristos și până când, prin Cristos, am fost învățați că noi toți suntem o preoție regală, cei care urmează exemplul lui Cristos. Adevărații creștini care trăiesc o viață de sacrificiu pentru binecuvântarea celor care au nevoie de mântuire sunt considerați preoți de către DUMNEZEU. Dar poporul scos din Egipt nu a putut accepta planul direct al lui DUMNEZEU. DUMNEZEU, la Sinai, a vrut să aducă în mod direct ceea ce s-a întâmplat de la Isus Cristos înapoi, adică acel timp, acele două mii de ani, Domnul a vrut să le aducă de pe muntele Sinai. Acesta a fost cel mai bun plan al Său, dar poporul nu a vrut, așa că DUMNEZEU a trebuit să prelungească timpul până când planul Său inițial de la Sinai a fost îndeplinit. Așadar, acești o mie cinci sute de ani de sacrificii ceremoniale și de slujire levită au fost o paranteză, o prelungire a timpului de mântuire a omului, o dilatare necesară din cauza necredinței acelor oameni. Așadar, acest verset, "ștergând

de la noi ceea ce era scris în rânduieli, ceea ce ne era contrar nouă, scoțându-l din cale și bătându-l în cuie pe cruce", acest lucru este în acord cu Daniel 9:27 și trebuie să înțelegem că explicația acestui lucru este doar sacrificiile și jertfele. Tot ceea ce se făcea din punct de vedere religios era amestecat cu sacrificiile, chiar și Sabatul. În Sabat trebuia să se aducă un miel la ora a treia și un miel la ora a noua, în fiecare Sabat și în fiecare zi. Tot ceea ce era spiritual trebuia să fie amestecat cu sacrificii pentru a înțelege că baza tuturor lucrurilor, fundamentul tuturor lucrurilor, este Cristos. Dar odată ce Cristos a venit și S-a jertfit, toate jertfele din serviciile spirituale trebuiau să fie șterse, așa cum a prezis Daniel 9:27. Așadar, în realitate, nevoia de preoți din seminția lui Levi a fost anulată la cruce, deoarece cartea Evrei ne arată, ne spune că Cristos, care era din seminția lui Iuda, nu din Levi, a venit ca mare preot, adică a venit ca un miel sacrificat, care va intra apoi în locul sfânt ca preot, în primul rând, și apoi în Locul Preasfânt, în sanctuarul ceresc, ca mare preot și că nu mai este nevoie de preoția levitică pentru că, această preoție, spune cartea Evrei, această preoție nu ne putea conduce la perfecțiune pentru că ei înșiși au păcătuit. Exemplul lor nu a fost perfect. Preotul pe care urma să-l trimită Tatăl trebuia să fie perfect și să fie un exemplu pentru popor, pentru că, privind cu fața descoperită slava caracterului lui Cristos, noi suntem transformați. Poporul de pe muntele Sinai a ales să privească cu fața descoperită, nici măcar descoperită, pentru că nu puteau să se uite la Moise. Așa că Domnul le-a dat ca exemple pentru ei niște preoți leviți, niște oameni care au păcătuit și ei. Și au trebuit să privească timp de 1500 de ani la exemplul slujirii dezinteresate a leviților în sanctuarul din pustie și apoi în templu. Acea slujire dezinteresată trebuia să le corecteze egoismul, trebuia să-i învețe pe toți că trebuie să tânjească după un astfel de caracter. Dar ei au privit mai degrabă la neajunsurile leviților și astfel nu au putut atinge perfecțiunea. De aceea Tatăl L-a trimis pe Cristos, un exemplu perfect, și astfel nimeni nu a putut găsi greșeli la Cristos, deși au încercat să facă acest lucru cei care au venit atunci când El a predicat, fariseii, saducheii, doctorii legii, spionii trimiși de cei care căutau greșeli la El, și nu a fost posibil. Așadar, pentru că în cartea Evrei ni se spune că preoția levitică nu ne poate da perfecțiunea, această preoție a luat sfârșit. Dacă cineva crede că leviții mai trebuie să slujească și că această preoție continuă, în primul rând Îl neagă pe Cristos, pentru că El este adevăratul preot, iar în al doilea rând, nu va rămâne cu nimic mai bun decât acești leviți păcătoși și cu defecte. Așadar, la cruce s-a încheiat slujba leviților și toate jertfele pe care numai leviții și profeții le puteau aduce. Deci, vorbind de solemnități, solemnitățile erau profeții, solemnitățile au început înainte de a fi date legile sau statutele ceremoniale sau levitice. Solemnitățile erau profeții spirituale care indicau evenimente profetice, chiar evenimente viitoare pentru noi astăzi. Ele sunt precum cartea lui Daniel, de exemplu, sau cartea Apocalipsa. Solemnitățile nu pot să expire, solemnitățile sunt zile oarecare, dar sunt zile pe care trebuie să le dedicăm lui DUMNEZEU, spiritual, ca și Sabatul, și trebuie să studiem, să ne rugăm, să primim cuvântul lui DUMNEZEU; sunt momente de întâlnire spirituală între DUMNEZEU și poporul Său.

Trebuie să înțelegem că pionierii noștri au considerat necesar să stabilească adunări generale anuale cu tot poporul, fără a accepta solemnitățile; ei au stabilit primăvara o

adunare și toamna o altă adunare, fără nicio legătură cu solemnitățile. Dar dacă a fost necesar, pentru întărirea poporului, aceste convocări anuale poruncite de pionierii noștri adventiști, cu atât mai necesare sunt solemnitățile care au fost rânduite de DUMNEZEU nu pentru evrei. Să mergem puțin la Leviticul 23. Nu-l vom studia, pentru că îl avem detaliat în studiile noastre. În Leviticul 23, unde sunt solemnitățile așa cum au fost date poporului care a respins planul lui DUMNEZEU, trebuie să înțelegem, aici ele sunt formulate în contextul respingerii de către popor a Evangheliei lui Isus Cristos. De aceea, DUMNEZEU a adăugat, a amestecat jertfele cu solemnitățile. Pentru noi, cei de astăzi, trebuie să ignorăm orice mențiune a sacrificiilor de animale de aici, dar restul rămâne, pentru că sunt profeții. Dacă negăm profeția, dacă respingem profeția pe care DUMNEZEU a dat-o în aceste solemnități, negăm Noul Testament, pentru că acolo se spune: "bine facem că luăm aminte la lumina profetică". Și trebuie să fim atenți până la venirea lui Cristos. Este necesar, poate, este cel mai necesar lucru pentru a ne ține treji. Iar în Leviticul 23 trebuie să înțelegem că aici DUMNEZEU spune: "vorbiți copiilor lui Israel". Aș vrea să vă întreb, conform Noului Testament, cine este astăzi Israelul lui DUMNEZEU? Israel nu sunt cei din carne și oase. Copiii lui Avraam nu sunt cei de sânge, ci sunt cei de spirit. Cei din spirit. Așadar, pentru noi astăzi, aici trebuie să citim Israelul spiritual. Israelul de astăzi. "Vorbiți copiilor Israelului spiritual și spuneți-le: solemnitățile iudeilor, pe care le veți proclama convocări sfinte, acestea vor fi solemnitățile iudeilor." Am citit bine? Mulți adventiști cred că aici DUMNEZEU a dat solemnitățile doar pentru evrei. Și de aceea le numesc întotdeauna sărbători evreiești sau solemnități evreiești. Dar cuvintele lor nu se bazează pe niciun cuvânt din Biblie. DUMNEZEU Însuși, vorbind cu cuvintele Sale, a rânduit spunând: "solemnitățile Mele". "Solemnitățile lui EU SUNT, pe care le veți proclama convocări sfinte. Acestea vor fi solemnitățile Mele". În aceeași propoziție El o spune de două ori, de ce? Pentru că știa că Satana avea să înșele Biserica lui DUMNEZEU în viitor, făcându-i să considere că acestea au dispărut și că dacă respectăm solemnitățile devenim evrei. De fapt, dacă vrem să fim corecți cu Biblia, trebuie să înțelegem că a redeveni evrei este ceea ce a vrut să spună Pavel. Adică, să fim circumciși. Adică, să practicăm circumcizia în carne. Este ceea ce evreii convingeau biserica creștină nou-născută să facă. Dar Biblia însăși vorbește despre o circumcizie a inimii. Circumcizia inimii este pocăința care are de-a face cu mintea noastră, nu cu carnea. Circumcizia în carne era doar un simbol, la fel cum slujba leviților era un simbol al slujirii preoțești a lui Cristos. Era un exemplu imperfect, la fel cum circumcizia în carne era un exemplu imperfect de pocăință adevărată, de circumcizie a minții, pe care ei nu o aveau. Așadar, aici Domnul a vrut să precizeze, și am numărat de șase ori că menționează numai în acest capitol, că acestea sunt solemnitățile lui DUMNEZEU, nu ale evreilor, nu ale lui Israel, ci ale lui DUMNEZEU. Și pentru a înțelege și mai bine acest lucru, prima solemnitate pe care o menționează aici, înainte de a numi solemnitățile anuale, este solemnitatea săptămânală. Solemnitatea săptămânală este menționată în versetul 3. Și spune: "Șase zile să lucrați, iar în ziua a șaptea, Sabatul de odihnă, să fie o adunare sfântă. Să nu faceți nicio lucrare. Este Sabatul lui EU SUNT în toate locuințele voastre". De ce ținem noi, ca adventiști, Sabatul, dacă acest lucru ne face evrei? Dacă evreii țin Sabatul, cum

au fost de acord pionierii noștri să țină Sabatul? Ei au făcut un compromis cu evreii, dar au înțeles ceva, că Sabatul nu a venit de la evrei, ci din Geneză. Sabatul a fost dat la creație. Acest lucru i-a ajutat să accepte o parte din ceea ce aveau evreii. Iar Domnul îl pune aici înaintea solemnităților, pentru a înțelege că solemnitățile pe care le va menționa de la versetul 4 înainte sunt de aceeași natură cu Sabatul săptămânal, care este, de asemenea, o solemnitate. Este o zi de întâlnire spirituală între DUMNEZEU și poporul Său. Și apoi menționează solemnitățile care sunt întâlniri spirituale când DUMNEZEU vine la poporul Său pentru a-l binecuvânta cu Duhul Său. Toți cei care refuză să vină la aceste solemnități.... nu trebuie să meargă la Ierusalim, sau la conferința generală, sau în vreun loc anume. În casele lor, în casele noastre, trebuie să păstrăm aceste solemnități sfinte. Dedicăm aceste zile unor retrageri spirituale între noi și DUMNEZEU. Și dacă se pot adăuga mai multe persoane într-o singură casă, cu atât mai bine. Va fi o experiență mai bogată. Așadar, aceste solemnități de aici sunt amestecate cu sacrificii. Am vorbit, sacrificiile de animale dispar. Adică se transformă în sacrificii ale buzelor, iar sacrificiile buzelor trebuie să fie sacrificii ale minții. Doar lauda cu buzele, dar a fi un călcător de lege nu este o laudă pentru DUMNEZEU. Jertfele care îi plac lui DUMNEZEU sunt o inimă smerită, un spirit frânt. Astfel de jertfe sunt plăcute lui DUMNEZEU, spune Biblia. Și acum vom citi doar solemnitatea propriu-zisă, care este solemnitatea cabanelor, care este de la versetul treizeci și nouă încolo. Înainte de aceasta, aș vrea să mai spun o chestiune care contrazice actuala credință falsă a adventismului, că solemnitățile Domnului sunt evreiești, sunt legi ceremoniale, care au fost bătute în cuie pe cruce. Aș vrea să menționez unul dintre cele mai puternice și mai utilizate argumente în sprijinul Sabatului, un argument pe care îl folosim în bisericile noastre și cu neamurile pentru a le convinge de Sabat și de modul în care este ținut Sabatul și de ce este ținut de la căderea nopții până la căderea nopții. Nu vreau să spun de la apusul soarelui până la apusul soarelui, pentru că de fapt este de la începutul nopții până la începutul nopții. Aici, în această carte din Leviticul 23, în versetul 32 se spune: "Sabatul de odihnă să fie pentru voi", și nu este vorba de Sabatul săptămânal. Aici este vorba de ziua ispășirii, una dintre solemnitățile anuale, și este numită Sabat. "Sabat de odihnă va fi pentru voi"; deși cade în mijlocul săptămânii, este numită Sabat. Solemnitățile anuale sunt Sabate de odihnă. Nu toate zilele solemnităților sunt ținute ca Sabatul săptămânal, dar ele sunt numite Sabate anuale. "Sabat de odihnă va fi pentru voi și vă veți chinui sufletele, începând din ziua a noua a lunii, seara. De seara până seara să vă țineți Sabatul". Avem aici două chei stabilite de DUMNEZEU pentru a înțelege două lucruri diferite. În primul rând, că Paștele, deși se spune că va fi în a paisprezecea zi seara, în a paisprezecea zi a primei luni biblice, seara, "este Paștele vostru". Iar aici se spune "în ziua a noua a lunii a șaptea, seara, de seara până seara". Trebuie să înțelegem că ziua ispășirii nu începea în ziua a noua, dar ea este exprimată aici în acest fel pentru a înțelege și faptul că Paștele este într-adevăr la începutul zilei a cincisprezecea. Se spune aici că ziua ispășirii este din seara zilei a noua până în seara următoare. Dar în realitate DUMNEZEU vrea să spună, cu aceste cuvinte, în acest fel, că este de seara, pentru că seara aici, în original, este "twilight" în engleză, este "amurg", adică după ce a trecut ziua a noua, de la seara lăsarea nopții, după ziua a

noua, dar aici o pune de la lăsarea nopții zilei a noua până lăsarea nopții următoare, este ispășirea. În cazul Paștelui, DUMNEZEU folosește același limbaj. Din a paisprezecea zi, seara, este Paștele vostru, dar nu este în a paisprezecea zi, este după lăsarea nopții, este la începutul celei de-a cincisprezecea zile. Am văzut multă confuzie în legătură cu acest lucru și am vrut din nou să menționez acest lucru. Avem studii despre acest lucru. Iar al doilea lucru pe care îl vom găsi în acest verset este acel argument despre care am vorbit, folosit pentru a apăra Sabatul săptămânal. Pentru a spune că Sabatul este ținut de la apusul soarelui până la apusul soarelui, așa cum au spus adventiștii, dar de fapt este de la lăsarea nopții până la lăsarea nopții, ei folosesc exact acest verset treizeci și doi din Leviticul douăzeci și trei care este dat pentru sărbătorile sau solemnitățile anuale.

Adică, adventiștii folosesc un argument dat de DUMNEZEU pentru solemnități pentru a apăra Sabatul săptămânal, dar ei nu țin solemnitățile. Și aici se spune "de seara până seara", dar de la lăsarea nopții este în original. Puteți să vă uitați la original și veți vedea că de fapt este înnoptare. De la lăsarea nopții până la următoarea lăsare a nopții se ține o zi întreagă. Aici era vorba de o zi, de douăzeci și patru de ore. Iar lăsarea nopții este odată cu răsăritul primelor trei stele. Când se pot vedea primele trei stele, a început noaptea, amurgul. Atâta timp cât pe cer există lumină solară, suntem încă în ziua precedentă, pentru că peste tot în Biblie unde se vorbește de "apus", traducătorul a pus-o, dar incomplet, pentru că în original este "de la apusul soarelui cu razele lui", cu lumina lui. Acesta este originalul ebraic. De la apusul soarelui, împreună cu lumina sa, cu razele sale, nu doar discul soarelui. Așadar, trebuie să înțelegem că nu am ținut corect Sabatul și că Ellen White a spus că în viitor Sabatul va fi ținut mai deplin. Vom înțelege mai deplin. Mai deplin, pe de o parte, înseamnă că L-am lipsit pe DUMNEZEU de o jumătate de oră, ceea ce reprezintă diferența dintre apusul discului solar și apusul luminii solare. Este o diferență de aproximativ o jumătate de oră. Iar al doilea lucru este legat de solemnitățile anuale. A ține Sabatul mai deplin, așa cum spune porunca a patra, înseamnă să ținem și Sabatele anuale, solemnitățile. Porunca a patra nu indică doar Sabatul săptămânal, ci toate Sabatele care reprezintă legea morală dată de DUMNEZEU, Sabatele anuale, la fel cum porunca a șaptea, de exemplu, indică și homosexualitatea, deși cele zece porunci nu spun nimic, absolut nimic, despre homosexualitate. Spune doar "să nu comiți adulter". Adică, se înțelege că în căsătorie. Dar DUMNEZEU dăduse la Sinai niște statute, așa cum am spus, care sunt morale, care nu expiră, nu au expirat la cruce, pentru că acolo se vorbește despre homosexualitate, despre abominațiile sexuale de altă natură. Acum ele nu sunt permise, nici măcar în adventism, care a negat toate aceste statute. Le-a bătut în cuie pe cruce, dar și ei sunt de acord cu ele, cu ceea ce se spune despre homosexuali. La fel cum homosexualitatea și chestiunile aferente sunt incluse în cea de-a șaptea poruncă din cele zece porunci, tot așa trebuie să înțelegem că fiecare poruncă acoperă mai multe lucruri decât pare. Porunca a patra acoperă, de asemenea, Sabatele anuale. Trebuie să înțelegem și acest lucru. De asemenea, la fel ca și porunca a șasea, "să nu ucizi", ea acoperă "să nu ucizi prin cuvinte", sau să nu faci pe cineva prost, să nu jignești pe cineva, pentru că asta înseamnă să ucizi, să-i rănești sufletul, să-l jignești, înseamnă să-l omori, a spus

Domnul Isus. Noi trebuie să înțelegem cuvântul lui DUMNEZEU cu mintea nu îngustă, ci cu mintea unui adevărat copil al lui DUMNEZEU. Altfel, vom fi, așa cum a spus Ellen White, "oameni cu mintea îngustă", oameni care, asemenea fariseilor, nu înțeleg nici Scripturile, nici puterea lui DUMNEZEU. Deci am lămurit această chestiune cu Leviticul și, revenind la Coloseni, trebuie să spunem și alte explicații sau alte interpretări corecte. Adică, toate cele două sau trei pe care le vom menționa sunt valabile în ceea ce privește acest verset al paisprezecelea sau acest capitol. Am menționat una, că ceea ce a fost bătut în cuie pe cruce nu a fost legea morală dată, nici cele zece porunci, cum spun alte religii creștine, nici statutele morale, cum spun adventiștii, nici solemnitățile care sunt statute morale; ele nu au fost bătute în cuie pe cruce. Pavel, în cartea Faptele Apostolilor, veți vedea, se grăbea să țină solemnitățile atunci când era timpul pentru solemnitățile anuale; se grăbea să poată ține acele sărbători, să ajungă într-un loc unde să le poată ține. Apostolii noștri au păstrat aceste solemnități chiar și după moartea lui Cristos. Acesta este primul sens al acestui verset. Al doilea înțeles al acestui verset este contextul în care este rostit. Să citim versetul doisprezece. "Îngropat împreună cu El în botez, în care și voi ați fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui DUMNEZEU care L-a înviat din morți, iar pe voi, care erați morți în fărădelegi și în necircumcizia cărnii voastre (se referă la minte, nu la altceva), v-a făcut vii împreună cu El, după ce v-a iertat toate fărădelegile." Pentru a înțelege acest al doilea sens, "Înscrisul rânduinelor care ne era contrar" menționat aici sunt păcatele noastre vechi, păcatele noastre de dinaintea de a fi botezați, păcatele noastre care ne-au condamnat. Pentru a înțelege acest lucru, să citim câteva texte. Să mergem la Isaia cincizeci și nouă cu versetul doisprezece. "Căci fărădelegile noastre s-au înmulțit înaintea ta și păcatele noastre au mărturisit împotriva noastră, căci nelegiuirile noastre sunt cu noi și ne cunoaștem păcatele". Ce spune despre fărădelegile și păcatele noastre? Ele au depus mărturie împotriva noastră. Ele sunt martori împotriva noastră, așa cum se spune aici despre acest înscris din Coloseni: "ne este potrivnic", adică mărturisește împotriva noastră. Același cuvânt este folosit aici și în sensul de judecată și acuzație. Așadar, cu acest verset din Isaia cincizeci și nouă, cu versetul doisprezece, înțelegem că aici poate avea de-a face și cu păcatele și cu răzvrătirile noastre. "Trebuia să murim față de păcat, pentru că eram morți în păcat", spune versetul treisprezece. "Eram morți în păcat și în necircumcizia minții noastre". Și prin botez și pocăință, care este prin moartea lui Isus, de fapt, pentru că o acceptăm valabilă pentru noi, și prin circumcizie, dar nu în carne, ci în spirit, în minte, în caracter, în felul acesta se realizează un botez adevărat și o convertire, o pocăință adevărată. În acest fel, o persoană poate fi înviată spiritual la viață în fața Tatălui. Tatăl îi vede morți pe cei care sunt încă în păcatele lor și Tatăl îi vede vii pe cei care sunt vii în spirit, pe cei care sunt convertiți în caracter, pe cei care sunt blânzi și smeriți în inimă și pe cei care au un caracter nobil ca și Fiul Său. Așadar, al doilea scop al versetului paisprezece este de a spune că Cristos a plătit pe cruce pentru noi. El a murit pentru a plăti pentru răzvrătirile noastre care ne-ar fi fost în contra noastră. El a bătut în cuie pe cruce răzvrătirile noastre în trupul Său, pentru că trupul Său a devenit un trup de păcat, spune Biblia, fără ca El să aibă păcat în viața Sa. Dar El a luat păcatele noastre asupra Sa. El a fost făcut păcat, așa cum Moise a făcut șarpele acela,

care nu era din carne, ci era din aramă, era un simbol al păcatului, pentru că simboliza păcatul. Astfel, Cristos S-a făcut pe Sine însuși respingător în fața Tatălui. S-a făcut pe Sine însuși păcat și Tatăl i-a permis să moară pentru păcatele noastre. Cred că înțelegem acest aspect. Cel de-al treilea lucru la care se referă versetul paisprezece cu "înscrisul de rânduiești care ne sunt în contră" este ceva menționat și în contextul aceluiași capitol, care se găsește în versetele opt și douăzeci și doi. În versetul opt se spune: "Aveți grijă ca nimeni să nu vă jefuiască ca pe o pradă prin filozofie și înșelăciune deșartă, după tradiția oamenilor și nu după Cristos". Este menționat cuvântul "tradiție" și vom citi versetul douăzeci și doi și apoi vă voi spune la ce se referă. Să citim de la douăzeci. "Căci, dacă ați murit împreună cu Cristos în ceea ce privește rudimentele acestei lumi, pentru ce, ca și cum ați trăi în lume, vă supuneți rânduieștilor; nu mânuiți, nu gustați, nu atingeți, lucruri care vor pieri odată cu întrebuintarea, după poruncile și învățăturile oamenilor?" Trebuie să înțelegem că învățăturile oamenilor, deși se pot referi la neamuri, pentru că colosenii nu erau evrei, erau din rândul neamurilor, se pot referi și la Talmud, pentru că au fost atacați de evrei.

"Căci, dacă ați murit împreună cu Cristos în ceea ce privește rudimentele lumii acesteia, de ce vă supuneți, ca și cum ați trăi în lume, unor rânduiești: să nu mânuiți, să nu gustați, să nu vă atingeți, toate lucrurile care trebuie să piară odată cu folosul, după poruncile și învățăturile oamenilor?" Trebuie să înțelegem că învățăturile oamenilor, deși se pot referi la neamuri, pentru că colosenii nu erau iudei, erau dintre neamuri, se pot referi și la Talmud, pentru că au fost atacați de evrei. Trebuie să înțelegem că, deși erau neamuri și se presupune că evreii nu voiau ca neamurile să moștenească mântuirea, ei considerau că sunt singurii salvați, singurii care vor fi salvați din această lume, înșelați pentru că nu cunoșteau nici Scripturile, nici puterea lui DUMNEZEU. Deși asta era în mintea lor, trebuie să înțelegem că au existat și unii mai speciali, au existat și evrei, fanatici, dar nu chiar atât de fanatici, evrei care citiseră în cartea Isaia unde se spune că dacă neamurile vor ține Sabatele Mele și toată credința lui Israel, atunci vor fi acceptate și ele. Adică, în altă parte, să ne amintim că împreună cu poporul care a ieșit din Egipt au ieșit și egiptenii, mulțimea mixtă. Și când DUMNEZEU a dat statutul Paștelui, a spus că neamurile nu puteau participa la Paște decât dacă se converteau sau erau circumciși. Trebuie să înțelegem că imigranții au fost acceptați în poporul Său, cum să spun, au fost acceptați, puteau deveni și ei evrei, oameni dintre neamuri, conform cuvântului lui DUMNEZEU. Ei puteau deveni evrei, amintiți-vă de Rahab, Rahab nu era evreică, dar a fost adoptată de Israel, pentru că în acea perioadă Israel era credincios cuvântului lui DUMNEZEU. Și poate că mai sunt și alte astfel de cazuri. Astfel, au existat evrei care au intrat în bisericile creștine pentru a-i convinge că trebuie să fie circumciși, pentru că dacă țineau sărbătorile și Sabatele și toate celelalte, trebuiau să fie circumciși, altfel credința lor nu avea nicio valoare, spuneau ei. De asemenea, le spuneau: "Să nu mânuiți, să nu gustați și să nu vă atingeți", ceea ce scrie aici în versetul 21, adică în legea ceremonială erau lucruri legate de jertfe, de idoli, și că acele animale nu puteau fi mâncate din motive de conștiință, ceea ce apostolii au explicat că nu este nicio problemă, că un animal a fost jertfit idolilor, dar dacă este curat, este un nutrient pentru organism, este hrană, iar mâncarea Isus a spus că intră și iese, dar lucrurile rele nu intră pe gură, ci sunt în minte.

Ele ies prin gură, nu intră prin gură. Mâncarea intră prin gură, care apoi iese, și asta nu ne poate face nici mai buni, nici mai răi, ne poate îmbolnăvi, dar nu ne poate transforma caracterul. Lucrurile care ne contaminatează, a spus Cristos, sunt în inima voastră și ies prin gură. Deci există și aici o conotație talmudică. Tradițiile sau doctrinele oamenilor sunt Talmudul evreiesc. Se poate referi la Talmudul evreiesc sau la doctrinele neamurilor, că înainte au fost neamuri, și înseamnă aici că Domnul a bătut în cuie, a desființat toate acestea.

Toate acestea erau lucruri contrare credinței, contrare lui DUMNEZEU, contrare credinței adevărate, și toate acestea au luat sfârșit odată cu începutul împărăției lui DUMNEZEU pe pământ. Să ne amintim că împărăția lui DUMNEZEU pe pământ a început de fapt cu Isus, pentru că El este exemplul perfect. O împărăție eternă trebuie să înceapă cu un Rege etern, cu un Rege perfect. O împărăție fără rege nu poate fi o împărăție, nu poate exista o împărăție fără rege. De aceea, în trecut au existat oameni care s-au îmbunătățit în caracter și au ajuns la o înălțime, dar Isus Cristos Însuși a spus că, dintre toți cei născuți din femei, adică oameni, nu există niciunul atât de înalt în caracter ca Ioan Botezătorul, pentru că el a fost în contact cu adevărata împărăție, cu împărăția lui DUMNEZEU care a fost adusă prin Cristos. Și el a văzut cu ochii săi această împărăție, a văzut persoana lui Cristos. Cristos, care este cel în care au fost ascunse toate comorile lui DUMNEZEU. Cristos care a fost legea vie, legea care umbla printre noi, întruchiparea cuvântului lui DUMNEZEU. Ioan L-a văzut pe Isus și a dat mărturie despre El. Și de aceea Isus a spus că Ioan era cel mai înalt în caracter dintre toți profetii, dintre toți profetii dinaintea lui, chiar mai înalt decât Moise. Dar că toți cei care urmau să intre în împărăția lui DUMNEZEU după Ioan, adică în împărăția lui DUMNEZEU care a început cu Isus, erau mai mari în caracter decât Ioan. Adică, pentru a intra și a fi în împărăția lui DUMNEZEU avem nevoie de o pocăință adevărată și profundă, chiar mai mare sau asemănătoare cu cea a lui Ioan Botezătorul. Chiar mai mare, o transformare completă a caracterului. Trebuie să devenim perfecți în caracter înaintea lui DUMNEZEU. Trebuie să avem dragoste agape în viața noastră. Dacă avem dragoste, dacă Duhul lui DUMNEZEU este în noi, atunci suntem copii ai lui DUMNEZEU. Dacă iubim, Îl cunoaștem pe DUMNEZEU. Dacă nu iubim, nu-L cunoaștem pe DUMNEZEU. De aceea, adevărata Evanghelie se referă la cele două porunci, nu la cele zece. Este vorba despre a-L iubi pe DUMNEZEU mai presus de orice și despre a ne iubi aproapele ca pe noi înșine. Trebuie să înțelegem că aceasta este împărăția lui DUMNEZEU. Împărăția lui DUMNEZEU este împărăția celor două porunci. Împărăția lui DUMNEZEU este iubirea, pentru că DUMNEZEU este iubire. Regele acestei împărății este dragostea, spune Biblia. Așadar, împărăția este o împărăție a iubirii. Așadar, cetățenii trebuie să fie cetățeni impregnați de Duhul iubirii. Toți cei care au egoism în ei nu L-au cunoscut pe DUMNEZEU. Ei nu se află în împărăția lui DUMNEZEU. Ei sunt în afara ei. Toți cei care au egoism în ei nu L-au cunoscut încă pe DUMNEZEU. Acest lucru este foarte grav, pentru că mulți vor rămâne în afară. Ei au crezut că dacă au ținut Sabatul sau au plătit zeciuiala sau au fost botezați, sunt automat salvați, așa cum credeau evreii. Și ei erau copiii lui Satana, le-a spus Domnul Isus. În același mod, mulți, nu numai adventiști, dar mai ales adventiști, vor rămâne în afară.

Pentru că ei nu au dorit caracterul lui Isus.

Ei au vrut doar numele Lui. Au vrut numele, nu au vrut doctrina și caracterul Său. Haideți să citim și Isaia 53, versetele 4 și 5, pentru că le aveam notate. Isaia 53, versetele 4 și 5. "Cu siguranță, El a purtat durerile noastre și a purtat necazurile noastre. Și noi L-am socotit lovit, lovit de DUMNEZEU și chinuit. Dar El a fost rănit pentru fărădelegile noastre, a fost zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa păcii noastre a fost asupra Lui. Și prin rănilor Lui am fost vindecați". Și acum să citim versetul 14: "ștergând de la noi înscrisul rânduielilor sau al hotărârilor, al faptelor scrise, care era împotriva noastră". Fiecare persoană, atunci când comite o faptă bună sau rea, totul este scris în ceruri, în cartea sa, cartea sa de amintiri. Probabil că fiecare dintre noi are o carte de amintiri. Faptele bune, gândurile, sentimentele, tot ceea ce este bun și tot ceea ce este rău sunt scrise. De aceea spune aici, vorbește despre un înscris, despre ceva scris, consemnat, înscris, care ne va fi potrivit, pentru că acest lucru, ceea ce este scris în ceruri, trebuie să stea în fața scaunului de judecată al lui Cristos. Toate acestea ne vor condamna într-o zi, dacă ceva este scris împotriva noastră. Dacă egoismul este scris acolo, suntem pierduți. Martorii sunt propriile noastre fapte, gânduri și sentimente. Noi înșine suntem martorii împotriva noastră. Cristos a subliniat acest lucru, a spus: "Voi ați mărturisit-o, voi ați spus-o". Prin cuvintele tale vei fi considerat sfânt sau nu. Prin cuvintele lor vor fi condamnați. Tot ceea ce este scris în cărți este folosit de Domnul Isus pentru a ne judeca. De aceea, El vrea să ne purifice de orice nelegiuire. Și spune aici că El a bătut în cuie pe cruce numai aceasta din trecutul nostru mărturisit și abandonat. Să nu credeți că El a murit pentru vreun păcat al nostru pe care noi nu l-am mărturisit și abandonat. Căci vor fi unii care au fost botezați cu adevărat, s-au pocăit, Coloseni 2:14 s-a împlinit cu ei. Domnul a șters tot trecutul lor. Tot trecutul lor până în acel moment. Dar, ulterior, s-au întors în lume, printre păgâni, și au început să comită păcate. Atunci li se vor cere acele păcate, adică vor plăti pentru ele, pentru acele păcate. DUMNEZEU nu a plătit automat la cruce pentru tot ceea ce vom face noi de acum încolo. Da, dacă mărturisim, este deja plătit, dar dacă nu mărturisim, Domnul nu ne dă pentru ceea ce a plătit, nu ne impută meritele și iertarea Sa. Vreau să mai spun ceva despre această chestiune, despre acest ultim exemplu pe care l-am dat, al celui care s-a pocăit o dată, a umblat cu DUMNEZEU și apoi a păcătuit din nou.

Eu cred că nu doar păcatele de mai târziu vor fi pe capul lui, pentru că există argumente în Biblie pentru a crede că și păcatele care doar în mod declarativ, Domnul l-a iertat atunci când s-a pocăit. Dar iertarea și ștergerea completă nu se face la botez. Ștergerea păcatelor noastre se face pe măsură ce biruim acele păcate. Trebuie să înțelegem că nu se șterge nimic, suntem iertați, dar ele sunt păstrate acolo până în momentul în care DUMNEZEU vede că am biruit, sau până în momentul în care viața noastră se încheie, mai degrabă. Și atunci DUMNEZEU va șterge, dacă am învins și am rămas pe calea cea bună, El va șterge acele păcate din cărțile noastre. Este exact același cuvânt care spune "tăia", dar este "șterge", este "șterge", "face ceva alb". Iată ce înseamnă acest cuvânt, "șterge", "curăță", "albește", este același cuvânt pentru "a albi". Și El a făcut acest lucru, El a făcut provizii pentru a putea face acest lucru pe cruce, cu meritele Sale, cu sângele Său pe care l-a pregătit pe cruce. Cu acel sânge El va șterge din cărți păcatele care

altfel nu ar putea fi șterse niciodată și care ne-ar condamna. Dacă nu ne-am fi pocăit, dar datorită pocăinței și schimbării minții, și schimbării personalității, a persoanei și a tuturor lucrurilor, Domnul ne consideră creaturi noi și poate șterge cu sângele Său exact așa cum spune versetul 14, ceea ce era scris împotriva noastră în ceruri. Așadar, acest verset are și o semnificație viitoare, cu lucrarea de purificare a sanctuarului, de purificare a păcatelor noastre. Despre Solemnitatea Corturilor, am vrut să mai subliniez puțin. Să ne întoarcem la Leviticul 23, este ultima dintre solemnitățile anuale. Este singura solemnitate de bucurie cu adevărat. Este singura solemnitate a bucuriei și a păcii și a asigurării și încrederii în mântuirea lui DUMNEZEU. Dar este o profeție, noi nu o avem încă, această profeție nu s-a împlinit, dar o sărbătorim pentru că dorim să facem parte din această experiență. Ne dorim ca în ziua împlinirii Solemnității Corturilor, să fim printre cei care vor sărbători această Solemnitate, între ghilimele, adică cei care vor trăi în viața lor împlinirea acestei Solemnități a Corturilor. Vreau doar să citesc ceea ce simboliza înainte, dar, potrivit Paștelui care arăta spre trecut și cum Cristos arată spre viitor, și Solemnitatea Corturilor avea o realitate locală, doar pentru acel popor în trecut, dar acum pentru noi, creștinii, sensul ei este viitor. Solemnitatea trâmbițelor, de asemenea, a celor șapte trâmbițe, pentru că în luna a șaptea se sufla în trâmbiță de șapte ori. Solemnitatea trâmbițelor pentru ei simboliza ceva și pentru ei simboliza plăgile care au căzut în Egipt înainte de eliberarea lor și înainte de a fi eliberați și înainte de a ajunge la Muntele Sinai. Pentru noi, trâmbițele reprezintă viitorul.

Trompetele vor suna când DUMNEZEU va da ultimul strigăt întregii lumi, dar mai ales lumii occidentale. Această solemnitate a trâmbițelor indică spre viitor, spre ultimul strigăt al lui DUMNEZEU către Occident, așa cum am arătat, un strigăt care va fi dat în suferință, adică DUMNEZEU va permite suferința din partea altor popoare, a popoarelor violente care vor fi apoi pedepsite de DUMNEZEU. Această metodă, DUMNEZEU a folosit-o în trecut, o găsim în Vechiul Testament și o va folosi din nou pentru pocăința poporului Său. Este o profeție. Nu putem să nu păstrăm această solemnitate pentru a ne aminti toată semnificația ei, este de o importanță vitală, pentru că Cristos a avertizat că venirea Sa va fi ca un hoț pentru mulți, pentru mulți dintre cei care au Biblia și o citesc, pentru că nu o înțeleg, pentru că nu au vrut să vină la întâlnirile Sale spirituale, nu au vrut să vină să primească din ploaia Duhului Sfânt. Ellen White spune că picăturile de ploaie a Duhului Sfânt sunt adunate de oamenii care participă la aceste întâlniri spirituale cu Cristos, nu cu vreo adunare mare, nu sărbătorind, nu sacrificând animale, ci cu Cristos, având momente de intimitate spirituală cu El, precum posturile. Aceste întâlniri sunt necesare. Și acum să ne întoarcem la Solemnitatea Corturilor, să citim semnificația străveche a acestei solemnități și pentru că Cristos a spus că Paștele are o altă semnificație în viitor, atunci toate solemnitățile au o altă semnificație pentru noi. Scrie aici: "În colibe veți locui șapte zile, toți bărbații lui Israel", uitați-vă ce spune, "toți bărbații lui Israel vor locui numai în colibe făcute din ramuri". Noi, astăzi, nu trebuie să locuim în colibe, pentru că Evanghelia sau Împărăția lui DUMNEZEU este universală, este mondială, să ne imaginăm că în Siberia sau în nord, unde este frig, cineva se convertește și vrea să sărbătorească acest lucru, cum va face colibe din ramuri și cum va sărbători acest lucru? Dacă acest lucru ar mai fi valabil, nu este posibil. Nu ceea ce

mâncăm și atingem este important, ci ceea ce este spiritual. Trebuie să păstrăm acest lucru și să îl păstrăm sfânt, această solemnitate și toate solemnitățile, pentru că în aceste solemnități suntem plini de duhul Său și de caracterul Său și de înțelegerea și înțelepciunea Sa. Dar noi nu vom fi ca acei oameni naturali din Israel, adică cei care s-au născut în acel Israel, nu. Versetul 43: "Ca să știe urmașii voștri că Eu am făcut pe copiii lui Israel să locuiască în colibe când i-am scos din țara Egiptului. Eu, EU SUNT DUMNEZEUL vostru". Adică, pentru ei va avea acest înțeles. Și dacă Domnul nu ar fi venit și nu ar fi sărbătorit în ziua a 14-a, la începutul zilei a 14-a, adică seara, în seara zilei a 13-a, dacă nu ar fi mâncat Paștele și nu ar fi dat această nouă semnificație, i-a dat un alt nume, nu a spus să nu-i spunem Paște, se poate numi Paște, nu este nicio problemă. Dar creștinii în mod normal îi spun Cina Domnului și cuvântul însuși spune că este o cină. Și Domnul, aceeași sărbătoare, aceeași solemnitate, a plasat-o în viitor ca o profeție. Pentru că Israelul din vechime și tot ce s-a scris din vechime, tot ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat și ce s-a scris spune în Noul Testament că este pentru zidirea noastră, a celor care trăim acum în zilele de pe urmă. Tot ceea ce a fost scris este pentru noi. Adică, ei, israeliții, DUMNEZEU i-a folosit ca teatru, ca exemple, ca parabole. Ceva pentru a da lecții ultimului Său popor, poporului creștin și nouă într-un mod special, celor din urmă care trăim. Tot ceea ce au trăit ei, chiar și legea, pentru noi are o semnificație desăvârșită. DUMNEZEU trebuia să le dea cele zece porunci, și totuși ei au negat cele zece porunci, așa că Moise le-a rupt. Apoi le-a dat statutele, care erau sute, pentru că nu puteau suporta nici măcar cele zece porunci. Iar cele zece porunci le-a dat pentru că ei au respins cele două porunci ale iubirii, care sunt singura lege scrisă în univers și pe care universul o cunoaște. Trebuie să ne întoarcem la această lege, pentru că DUMNEZEU a vrut să le dea această lege în inimile lor. Ei nu au vrut-o. De aceea le-a dat cele zece porunci la Sinai. Ei au făcut vitelul de aur, Moise a rupt tablele, apoi DUMNEZEU le-a dat statutele, care erau aceleași două legi sau aceleași zece porunci spuse, ca pentru copii, în sute de statute morale. Cum să procedezi, atunci când vecinul tău te fură. Era modul practic de a aplica ca pentru un copil pe care trebuie să-l înveți totul în detaliu, era modul de aplicare a celor zece porunci sau a celor două porunci. Pentru că cele zece porunci sunt de fapt cele două porunci. Iubirea lui DUMNEZEU, prima tăbliță, și iubirea aproapelui, a doua tăbliță. Din cauza împietririi inimii lor, El a trebuit să le dea zece porunci. Ellen White spune că DUMNEZEU nu a vrut să dea legea Sa pe două table de piatră, scrise astfel, cele zece porunci. Nu acesta a fost planul de la Sinai, Ellen White spune acest lucru în Patriarhi și profeți. Planul lui DUMNEZEU era să scrie legea Sa de iubire în mintea lor, în caracterele lor, în inimile lor, prin credință, contemplându-L pe DUMNEZEU cu fața descoperită pe Muntele Sinai, dar ei au refuzat și DUMNEZEU a trebuit să treacă de la cele două porunci la cele zece și de la cele zece la sutele de statute. La fel a trebuit să facă și în acest caz cu solemnitățile, mai întâi a trebuit să le dea un sens pentru ei, pentru trecutul lor, pentru a le ține. Iar pentru noi înțelesul este cel desăvârșit, este cel viitor, este cel care încheie istoria păcatului. Sărbătoarea Corturilor o vom explica astăzi, în această primă și solemnă zi a Corturilor. În primul rând explicând cum se păstrează această solemnitate pentru cei care de bunăvoie vor să aibă comuniune cu Cristos, care vor să

se îmbogățească cu adevărul Său, cu cuvântul Său, și care vor să meargă la întâlnirea cu Mirele. Ce mireasă este cea care ratează întâlnirea? Mirele stabilește o întâlnire, ne vom întâlni în acea zi, la acea oră, pentru a avea părtășie, iar mireasa nu vine. Oare va putea mirele să se căsătorească vreodată cu această mireasă? Va putea mirele să se căsătorească vreodată cu această mireasă dacă ea a ratat toate întâlnirile care trebuiau să producă un schimb sau, mai degrabă, dobândirea de cunoștințe despre caracterul mirelui? Biserica, mireasa, trebuie să dobândească caracterul lui Cristos, înțelepciunea și cunoașterea Sa în aceste întâlniri. Este o paralelă cu o logodnă lumească normală. Cei doi trebuie să relaționeze unul cu celălalt o vreme înainte pentru a se cunoaște, pentru a fi siguri că mariajul va dura după aceea. În același mod, Cristos nu se va căsători cu o mireasă care lipsește de la aceste întâlniri sau care vine doar la unele dintre ele, doar la Sabatele săptămânale, dar lipsește de la Sabatele anuale. Trebuie să înțelegem că nici măcar cuvântul Sabat nu este corect. Nu este corect să spunem Sabat, pentru că această carte a fost scrisă într-o limbă și în acea limbă DUMNEZEU a spus că această zi se numește odihnă. Exact asta a spus, așa cum sună pentru noi în română, odihnă. El nu a spus un cuvânt abstract, Shabbat, Sabat, care nu înseamnă nimic. El a spus că această zi se numește "odihnă". Acea zi se numește "zi de pregătire". Deci, nici măcar nu este corect să traducem Sabat, pentru că de fapt se referă la o odihnă de la lucrările trupului, să spunem, de la lucrările pământești. Domnul a stabilit o odihnă săptămânală de șapte zile și o odihnă anuală, pe care vrea să o petrecem cu Mirele, cu El. Mulți dintre noi am făcut acest lucru când am vrut să ne căsătorim. Ne-am luat zile libere pentru a ne putea întâlni cu viitoarea mireasă sau cu viitorul mire. Și am reușit să ne construim o familie. Iar acum nu putem merge la întâlnirile, care sunt pentru binecuvântarea noastră, cu Cristos, Regele nostru. Cred că puteți înțelege că nu este vorba de fanatism. Nu este vorba despre celebrarea sărbătorilor evreiești. Nu este vorba despre a pune luminițe, a pune voaluri și a face vreo ceremonie. Acestea sunt adunări pur spirituale și pot fi ținute chiar și de o singură persoană. Doar o singură persoană în casa sa. El stabilește că în acea zi nu va face nimic, ci va fi în comuniune cu Cuvântul lui DUMNEZEU și cu Isus Cristos. Și așa se ține sărbătoarea, studiind în mod deosebit semnificația profetică viitoare a fiecăreia dintre aceste solemnități pe care le ținem. Nu sărbătorim, nu-mi place cuvântul a sărbători. Noi ținem, ținem ca pe o zi de Sabat. Noi ținem Sabatele, nu sărbătorim Sabatele. Noi le ținem. Mergem să ne întâlnim cu Isus în zilele de Sabat. Unii le țin doar pentru a-L înșela pe DUMNEZEU, ascunzându-și în sân egoismul lor și mergând acolo și laudându-L pe DUMNEZEU cu gunoiul din gură. O laudă falsă pentru că viața lor este ascunsă în sânul lor. Egoismul lor, răul lor este ascuns. Nu, DUMNEZEU vede totul. Aceștia nu vor fi primiți de DUMNEZEU în sfaturile Sale secrete, așa cum le numește Biblia. DUMNEZEU va da din Duhul Său doar celor care sunt puri în inimă, agape, în aceste întâlniri. Aceste întâlniri sunt ținute de mulți, ținute de evrei, ținute de mesianici, ținute de mulți în fanatismul lor religios. Dar ele sunt pline de rătăcirii, de vorbe murdare, de egoism în restul vieții. Această ținere a lor este nulă înaintea lui DUMNEZEU. DUMNEZEU nu le dă nimic. Ei nu se îmbogățesc în aceste întâlniri. La aceste întâlniri trebuie să participăm cu o minte sfântă, dorind să ne împărtășim cu DUMNEZEU și să

ne purificăm, să ne spălăm de murdăria pe care o urâm și care este în noi. Ce înseamnă pentru noi aceste zile de Tabernacol? Înainte de aceasta, pentru a termina de explicat cum se ține, această sărbătoare durează 7 zile plus 1. Adică 8 zile. Prima zi, care este astăzi, de exemplu, este a 15-a zi a celei de-a 7-a luni biblice. Avem un studiu în care arătăm cum să cunoaștem calendarul lui DUMNEZEU. Și cum calculăm că astăzi este a 15-a zi a celei de-a șaptea luni biblice? Iar prima zi este ca un Sabat, ca o odihnă săptămânală. Adică nu se lucrează deloc. Prima și ultima, a opta. Celelalte 6 zile sunt întâlniri spirituale. Ele sunt puse deoparte, sunt 8 zile puse deoparte de orice muncă lumească. Ne rupem de toată realitatea acestei lumi pentru a pătrunde în lumea spirituală până la întâlnirea cu DUMNEZEU și împărtășirea cu cuvântul Său. Cu alte cuvinte, ne dedicăm pe deplin spiritualului, pentru a înțelege adevărurile veșnice. Și mai ales la profeții, în cazul de față. Trebuie să înțelegem că aceste întâlniri sunt unice în tot anul. Sabatul sau odihna săptămânală nu poate fi comparată cu acestea. Pentru că 6 zile muncim, ne trezim devreme, ne culcăm târziu în noapte, obosiți. Nu putem să acordăm prea multă atenție celor spirituale. În ziua a șaptea suntem încă obosiți. Sabatul sau odihna săptămânală nu este o comuniune perfectă așa cum vrea DUMNEZEU, nu este o retragere spirituală la nivelul pe care îl dorește DUMNEZEU pentru a înțelege anumite adevăruri foarte profunde pentru care o zi nu este suficientă, un Sabat săptămânal și apoi alte 6 zile de muncă și apoi un alt Sabat și apoi alte 6 zile. Asta nu este suficient. DUMNEZEU a stabilit două timpuri exact așa cum au stabilit pionierii. Unul primăvara, unul toamna de o săptămână. Primăvara este de 7 zile. În toamnă este de 8 zile la rând. Rupt de orice afacere, de orice muncă, cu excepția celei necesare pentru buna desfășurare a acestei sărbători. Adică, în această primă zi și în ultima, nu se lucrează. Nu se face mâncare, nu se spală vasele, nu se face nimic altceva. Dar în timpul săptămânii, după ce i se dedică timpul lui DUMNEZEU în rugăciune și studiu, se pot spăla vasele. Vasele pot fi spălate, de exemplu, pentru ca a doua zi să putem avea ceva de mâncare. Putem culege fructe proaspete pentru a le mânca. Putem coace pâine. Dar nu pentru viitor, ci doar pentru aceste zile. Putem face doar munca care este absolut necesară pentru acea sărbătoare. Adică, să facem duș, să spălăm vasele, să pregătim mâncarea și atât. Dar timpul principal, când mintea noastră este proaspătă, orele de dimineață, trebuie să ne împărtășim cu cuvântul lui DUMNEZEU ore întregi pentru a înțelege lucruri pe care nu le-am înțeles. De exemplu, mulți pot profita de acest timp și pot începe să reasculte teme Madison sau să asculte teme pe care nu au putut să le asculte după ce a început războiul. Sau cel puțin de la tema 94, dar binecuvântați sunt cei care pot asculta totul. Este un moment unic. În Biblie nu există nicio vacanță în afara acestora. Acestea sunt singurele vacanțe pe care le permite DUMNEZEU. În rest, muncă, întreruptă doar de odihna din șapte în șapte zile. Acestea sunt adevăratele vacanțe. Vacanțele din lume nu sunt reale. Ele sunt obiceiuri ale lumii. Dar vacanțele lui DUMNEZEU, DUMNEZEU le va binecuvânta. DUMNEZEU va binecuvânta aceste întâlniri cu prezența Sa, cu vindecarea Sa spirituală. El ne va înfrumuseța cu caracterul Său. Am înțeles, ziua întâi și ziua a opta sunt păstrate ca orice odihnă săptămânală. Nu se lucrează deloc. La mijlocul acestor opt zile, cele șase zile, putem pregăti hrana necesară pentru a doua zi, mai degrabă. Pentru ca

dimineața zilei următoare să o putem petrece în studiu, rugăciune, închinare. Și apoi, seara, când energia, atenția minții și toate celelalte au dispărut, putem spăla vasele pentru a doua zi, culege fructe și toate cele necesare. Să nu ne petrecem diminețile acestor zile solemne pentru a face munca necesară pe care o putem face seara. DUMNEZEU i-a trimis pe profeți dis-de-dimineață, spune. De ce? Pentru că, dacă profeții veneau dimineața devreme, poporul avea mai multă capacitate mentală pentru a primi cuvântul Său. Ei nu erau atât de obosiți. Întotdeauna îi trimitea dimineața devreme. În același mod, serviciile de Sabat sunt dimineața. Pentru că avem toată energia, ne-am odihnit. Îi putem oferi lui DUMNEZEU tot ce avem mai bun din forța noastră mentală. Să-L iubești pe DUMNEZEU cu toată puterea ta mentală și fizică, de asemenea. "Cu toată puterea voastră și cu toată inima voastră". Trebuie să înțelegem toate aceste aspecte. Și acum vom studia ceea ce DUMNEZEU ne-a dat astăzi. Adică exact ceea ce urma să explicăm despre Tabernacole. Eram pe cale să explicăm semnificația viitoare a acestei solemnități. Este exact ceea ce ne-a dat DUMNEZEU astăzi. Ne vom aminti că ieri Domnul ne-a dat, printre alte texte, Isaia 66. Acolo unde se spune "din lună nouă în lună nouă", nu este vorba de "din lună în lună". Textul original este de la lună nouă la lună nouă și "din odihnă în odihnă". Nu este din Sabat în Sabat. Este de la odihnă la odihnă. Doar odihna care se găsește în Biblie. Adică, fie odihna săptămânală, fie odihna anuală. "Din odihnă în odihnă va veni toată făptura să se închine înaintea lui DUMNEZEU". Noi trebuie să ne închinăm lui DUMNEZEU în aceste odihne, ca în Sabat. El ne-a dat ieri Isaia 66, pregătitor pentru această solemnitate care începe astăzi. Iar astăzi ne-a dat, în mod surprinzător, dar providențial, ne-a dat Apocalipsa capitolele 21 și 22. Pentru cei care sunt necredincioși și care nu mai știu dacă DUMNEZEU există. Există DUMNEZEU? El a spus exact ceea ce trebuie să spună în această zi. Exact, avem aici împlinirea, ca să spunem așa, a speranței noastre binecuvântate. Și este, de asemenea, împlinirea acestei solemnități a Tabernacolelor. Opt zile sau șapte zile, adăugând un Sabat, pentru a închide apoi întregul ciclu anual de solemnități. Sărbătoarea Tabernacolelor, singura solemnitate de bucurie din an. Și vom vedea de ce este singura. Pentru că nu ne putem bucura înainte, nu putem să ne veselim înainte. Aș vrea să citesc cuvintele legate de solemnitatea pe care o trăim în această zi, începând cu această zi. Ceea ce păstrăm în aceste zile nu sunt realitatea, ci sunt umbra. Ele nu sunt anti-tip, ci sunt tip. Sunt cuvinte sinonime. Ele nu sunt împlinirea, ci sunt doar profeția. Cu alte cuvinte, ceea ce citim nu s-a împlinit încă. Dar se va împlini în curând. Astăzi suntem mai aproape de împlinire și cu mult mai aproape decât cred mulți. Această solemnitate are o dublă împlinire, ca să spunem așa. Este o dublă împlinire, una pământească și una care va fi atunci când va veni Cristos. Adventiștii înțeleg în general că tabernacolele reprezintă călătoria, să spunem, întoarcerea la cer a lui Isus cu poporul Său. Acolo este tronul lui DUMNEZEU astăzi, în Ierusalimul ceresc. Iar acest lucru l-au interpretat ca fiind Solemnitatea Tabernacolelor. Dar aș vrea să descoperim astăzi, împreună, să descoperim împreună, din cuvântul lui DUMNEZEU, o altă semnificație care are legătură cu acest pământ, cu această lume, despre Solemnitatea Tabernacolelor. Pionierii noștri au înțeles doar atât, că este vorba de șederea noastră cu Domnul în Ierusalimul ceresc. Dar aș vrea să înțelegeți că Solemnitatea Tabernacolelor se referă de fapt la început, la

origine, la Geneza. Și spune în Geneza, capitolul 2: "Acestea sunt originile cerurilor și ale pământului când au fost create. În ziua în care EU SUNT DUMNEZEU a făcut pământul și cerurile". Și mergem acum la Apocalipsa 21. Să citim aceste cuvinte. De la început. "Și am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi au dispărut și marea nu mai este. Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit din cer un glas tare, care zicea: Iată cortul lui DUMNEZEU cu oamenii." Să observăm cuvântul cort. "Și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și DUMNEZEU Însuși va fi cu ei și va fi DUMNEZEU lor. Și DUMNEZEU va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi, nu va mai fi nici jale, nici plângere, nici strigăt, nici durere, căci cele dintâi au trecut." Ce sunt lucrurile dintâi? Lumea prezentă. Lumea actuală, după potop, lumea căzută în păcat. "Și El mi-a zis: S-a făcut, EU SUNT Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează, îi voi da din izvorul apei vieții, fără plată. Iar cel ce va birui va moșteni toate lucrurile și Eu voi fi DUMNEZEU lui și el va fi fiul Meu." Aș dori să subliniez că Domnul a spus aici că El va face toate lucrurile noi. Din nou citim. Versetul 5. "Iată, Eu fac toate lucrurile noi". Iar versetul 1 spune: "Și am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul dintâi și pământul dintâi, și marea nu mai este". Așadar, Domnul a promis că va face toate lucrurile noi. În ce fel? Noi nu știm. Dar le va face noi, așa cum a făcut în Eden, cum a creat lumea. Căci El spune că marea, adică oceanul, adică cele două treimi din suprafața acestei lumi, care sunt oceane, este apă, nu va mai fi. Pentru că ele vor fi duse înapoi la locul lor inițial. O parte a apelor sub pământ, o altă parte a apelor ca un strat deasupra cerului, ca o seră, să zicem. Aceasta era lumea de odinioară. Și acum mergem la Geneza 2. Și citim că Domnul a format și omul. Versetul 8 spune: "Și EU SUNT DUMNEZEU a plantat o grădină în Eden, la răsărit, și acolo a așezat pe omul pe care îl formase". Adică, de ce a plantat DUMNEZEU o grădină și nu a creat El, în zilele creației, o lume plină de vegetație? Sunt sigur că nu toată lumea cunoaște răspunsul. Răspunsul este nu, El nu a creat-o plină de vegetație, ci a plantat-o. Pentru că scrie aici. Versetul 5. "Și orice plantă..." Adică, tocmai am citit 4, care spune că acestea sunt creația cerurilor și a pământului, "și a oricărei plante de pe câmp înainte de a fi pe pământ și a oricărei ierburi de pe câmp înainte de a încolți". Să observăm. El a semănat pământul, iubiți frați, "pentru că până atunci EU SUNT DUMNEZEU nu făcuse să plouă pe pământ și nici nu era vreun om care să lucreze pământul, ci se ridica o ceață de pe pământ și uda toată fața pământului". Cu alte cuvinte, pământul a fost semănat, dar Domnul, într-o parte a acestui pământ, a făcut ca aceste semințe să se maturizeze, a făcut o grădină. El a făcut o grădină. Grădina s-a numit Delicii, Eden. Delicii. "...spre răsărit și acolo a pus pe omul pe care îl formase". Întrebarea mea este: când l-a pus pe om acolo? Când a făcut grădina? Aparent, crearea omului, mulți cred că a fost după cele șase zile de creație, plus odihna. După aceste șapte zile, unii spun că El l-a creat pe om. Acest lucru este fals. Omul a fost creat în ziua a șasea. Geneza, versetul 26 din capitolul 1.

Ne aflăm în a șasea zi. "Și DUMNEZEU a zis: "Să facem pe om după chipul nostru, după asemănarea noastră, și să domnească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste orice târâtoare care se târăște pe pământ. Astfel,

DUMNEZEU l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui DUMNEZEU l-a creat. Bărbat și femeie i-a creat." Când a creat DUMNEZEU bărbatul și femeia? În ziua a șasea. Mulți cred că a creat-o pe Eva câteva săptămâni mai târziu. Chiar și pe Adam, unii. Oamenii au fost creați în a șasea zi. În ce zi a creat DUMNEZEU vegetația? Vegetația a creat-o înainte de soare, ca să înțelegem că a fost vorba de zile literale. Nu vegetația, ci semănatul pământului, așa cum am spus. Când a creat DUMNEZEU vegetația? În a doua zi. În a doua zi, avem firmamentul, adică pământul a fost separat de ape, apoi s-au pregătit condițiile pentru semănat. Acum că pământul este uscat, în a treia zi, DUMNEZEU a semănat. Se spune aici de vegetație, dar se înțelege că era vorba de ceea ce urmau să devină acele semințe. Și, coroborând Geneza 1 cu Geneza 2, putem înțelege că în a treia zi nu exista vegetație matură în această lume. Doar semințe. Apoi a făcut luminile, apoi a făcut păsările, peștii, iar în ziua a șasea a făcut animalele de uscat, fiarele câmpului, orice animal, și pe bărbat și pe soția lui. Deci, citind capitolul 2, înțelegem că înainte de a-l crea pe om, înainte sau în același timp, să zicem, în același ceas, când l-a creat pe om, DUMNEZEU i-a făcut o grădină, o vegetație matură, o livadă, și i-a pus acolo. Asta înseamnă că în ziua a șasea a făcut această grădină să ajungă la maturitate. Să reținem acest lucru, pentru că totul este profetic. Să privim în viitor, ce vrea să facă Domnul cu noi? Să ne facă creaturi noi. Toți cei care sunt în Cristos Isus sunt cu adevărat creaturi noi. Domnul vrea să ne facă din nou Adam și Eva. Să ne facă așa cum am fost la început. Lumea aceasta s-a stricat. Domnul vrea să refacă această lume. Să facă ceruri noi și un pământ nou. Dar pentru a face asta El trebuie să ștergă, să ardă sau să ștergă orice amintire a păcatului din această lume. În ziua a șasea, Domnul l-a creat pe om. Adică, în mod profetic, în cea de-a șasea zi milenară, în cei o mie de ani ai săptămânii milenare a mântuirii, în cea de-a șasea zi ce urmează să se încheie. Suntem la sfârșit, nu am ajuns, dar suntem la sfârșitul celor șase mii de ani. Și în această zi DUMNEZEU a promis că va crea bărbatul și femeia după chipul Său. Adică, să ne refacă după chipul Său, după caracterul Său. Să creeze sau să sfințească noi creaturi care vor locui în sfințenie. Și dacă Domnul ne va crea, va face ca păcătoșii să fie șterși de pe acest pământ. El va face să dispară toată răutatea. El va executa judecata asupra celor răi. El va răsplăti fiecăruia după faptele sale. Rămășița lui DUMNEZEU va fi sfântă. Toți Îl vor cunoaște pe DUMNEZEU. Nimeni nu va mai întreba pe fratele său pentru a-L cunoaște pe DUMNEZEU, pentru că toți Îl vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare. Ne-am întors pentru că am avut o pană de curent. Așadar, dacă Domnul a promis că va sfinți omul, că îl va purifica pe om de păcat în șase zile milenare, în șase mii de ani, și că își va termina lucrarea înainte de mileniu, mileniul al șaptelea, înseamnă că Domnul trebuie să facă o grădină pentru a-l așeza pe om acolo. El trebuie să facă un Eden sau trebuie să întoarcă Edenul din ceruri pe pământ. Acesta este un lucru pe care mulți, cei mai mulți, întreaga lume, s-ar putea să nu-l creadă posibil. Pentru că, așa cum am arătat, cele șapte trâmbițe și ultimele șapte plăgi vor distruge această lume cu tot felul de arme, chiar și cu arme nucleare. Și va face să se întâmple ceea ce se spune în profeții minori, că, simbolic, smochinul și vița de vie nu vor mai da roade. Adică, că nu vor mai rodi, vegetația, care nu știu dacă va muri ca în vremea lui Ilie, se va usca, nu va mai ploua ca în vremea lui

Ilie, probabil timp de trei ani și jumătate, pentru că se presupune că acest lucru se va întâmpla în timpul trâmbițelor, timpul de trei ani și jumătate trebuie să fie timpul primului Ilie. Vegetația va fi afectată, va fi distrusă, nu știm dacă va fi distrusă în totalitate sau dacă nu va mai da roade. Și toate acestea se vor încheia cu ultimele șapte plăgi care vor distruge complet lumea, vegetația, mai puțin oamenii sfinți. Adică turturelele Lui, cei care sunt asupriți astăzi în dictaturi și cei care au fost sfințiți în Occident. Cei care au fost făcuți creaturi noi prin alegerea lor personală. Așadar, omul a fost făcut creatură nouă, în primul rând omul. Și de aceea Domnul trebuie să-i facă o grădină, pentru că întregul program al lui DUMNEZEU, a ceea ce va face El, este aici, în Geneza. El trebuie să-i facă o grădină și să-l așeze pe om acolo. Se spune aici că El a făcut grădina Edenului în est. Nu cred că acest lucru înseamnă că tot Occidentul va fi distrus și că cei din Occident vor trebui să migreze în Orient. Nu știu dacă această interpretare poate fi adevărată, pentru că nimeni nu a dat această interpretare până acum. Dar este cert că în timpul primului Ilie, doar țara lui Israel a avut de suferit. Adică, nu a plouat timp de trei ani și jumătate la cuvântul lui Ilie. Ilie este un simbol al preoților de astăzi, cei care și-au sfințit viața sau își vor sfinți viața până la vremea trâmbițelor. Și atunci ei îi vor cere Domnului să nu trimită ploaie în Occident, trebuie să fie peste Israel, timp de trei ani și jumătate. Asta înseamnă că scenariul Israelului din timpul lui Ilie se poate repeta. Și atunci întreaga natură moare sau nu mai dă roade, cel puțin nu vor mai da roade. Și din cauza radiațiilor și a armelor chimice și a tot ce va fi acolo, poate că o mulțime de vegetație va fi distrusă. Așadar, cum va face Domnul grădina, cum va face din această lume o grădină care să fie o casă sau un cămin pentru oamenii care au ajuns la sfințirea deplină? Haideți să citim din nou Apocalipsa, capitolul 21. Aici înțelegem că cetatea sfântă Ierusalim, care este un simbol, deși poate exista, dar este un simbol al poporului sfânt, pregătit ca o mireasă, pentru că ea este mireasa în realitate, este biserica, mireasa, cei mântuiți. Ea este coborâtă pe pământ împreună cu Cristos. Și se spune că El, înainte de a coborî, pentru că, dacă este cronologic, cerul nou și pământul nou sunt înainte de coborârea miresei pe pământ. Se coboară pe un pământ nou, într-un cer nou. Scriptura anunță că Cristos va veni. Cristos va veni cu glasul trâmbiței Sale, îi va trezi pe cei morți în Cristos, toți vor fi înălțați la cer, se vor întâlni cu Domnul în cer și apoi, aparent, vor fi duși la reședința lui DUMNEZEU, la locul lui DUMNEZEU, la tronul lui DUMNEZEU. Pentru un timp, care înțelegem că trebuie să fie o mie de ani, pentru împlinirea sau paralelismul cu săptămâna creației, va fi un Sabat de o mie de ani. După aceea, Domnul va veni să creeze din nou pământul. Și Domnul va crea pământul, dar îl va crea, eventual, cât timp va fi în ceruri. Există două versiuni, fie îl va crea o dată așezată pe pământ, cetatea, cu toți cei răscumpărați în ea, iar tot pământul va fi un ocean de foc, unde cei răi vor fi mistuiți.

Sau, ca în Geneza, se spune că Duhul lui DUMNEZEU s-a mișcat pe pământ, sau Domnul îl va recrea de sus și apoi va coborî, așa cum se spune aici, în capitolul 21, cetatea sfântă pregătită de DUMNEZEU, ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și se va coborî, cetatea sfântă, într-un cer nou și un pământ nou. Înțelegem? Se poate întâmpla în ambele feluri. Pionierii au interpretat-o doar în primul fel, dar aici ordinea este inversată. Și apoi este descrisă cetatea, pe care nu o vom citi, pentru că există

simbolism, este plină de simbolism, despre cei răscumpărați, despre apostoli, despre patriarhi, despre ziduri, totul aici este simbol al celor răscumpărați. Chiar și porțile. Iar versetul 24 spune: "Iar neamurile celor mântuiți vor umbla în lumina ei, căci acolo nu va fi soare", spune versetul anterior. "Cetatea nu va avea nevoie nici de soare, nici de lună, pentru că slava lui DUMNEZEU i-a dat lumină și Mielul este luminătorul ei. Neamurile celor mântuiți vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului vor aduce în ea slava și cinstea". Iar capitolul 22 vorbește despre un Eden pe acest pământ. "Și El mi-a arătat un râu curat de apă a vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din tronul lui DUMNEZEU și al Mielului." Să ne amintim că, în vechime, pomul vieții era în Eden, iar prin el curgea râul vieții. Deci, aici avem râul: "și în mijlocul străzii sale, de o parte și de alta a râului, era pomul vieții, care dădea douăsprezece feluri de roade, dându-și rodul în fiecare lună; și frunzele pomului erau pentru vindecarea națiunilor." Am înțeles? Pomul vieții se va afla în Noul Ierusalim, unde se află tronul lui DUMNEZEU, din al cărui tron curge râul vieții, care trece pe sub trunchiul despicat al pomului vieții. "Și frunzele lui vor fi pentru vindecarea națiunilor". Cu alte cuvinte, când vorbește despre națiuni în Apocalipsa, se referă la cei asupriți și, mai ales, la păgâni. Psalmul doi, să îl citim, ce spune? Psalmul doi spune: "Pentru ce se înfurie și se agită națiunile? Și națiunile își închipuie lucruri deșarte". Națiunile păgâne sunt cele care se înfurie împotriva democrației, împotriva Occidentului. Dar în aceste națiuni există oameni nevinovați. Cei mai mulți dintre ei sunt cei oprimați, cei săraci, cei întemnițați, cei înfomețați și cei care muncesc forțat. Atunci, frunzele copacului vieții vor fi pentru vindecarea acelor națiuni eliberate și, probabil, așa cum a fost interpretat, pentru ca noi toți să creștem până la înălțimea lui Adam cel dintâi, care era de aproximativ patru metri. "Și acolo nu va fi niciodată blestem, ci tronul lui DUMNEZEU și al Mielului va fi în ea, iar robii Lui Îi vor sluji". Am înțeles? Tronul lui DUMNEZEU se va muta din locul în care se află acum, în această lume, și se va muta în cetatea Noului Ierusalim. "Și ei vor vedea fața Lui, și numele Lui va fi pe frunțile lor", exact ca sigiliul lui DUMNEZEU, numele care reprezintă caracterul lui DUMNEZEU. "Și acolo nu va mai fi noapte și nu va mai fi nevoie de lumina sfeșnicului sau de lumina soarelui, căci Domnul DUMNEZEU le va da lumină și vor domni în vecii vecilor". Aici se pare că se vorbește, nu despre națiuni, există o diferență între națiunile răscumpărate, turturelele răscumpărate, și sfinții răscumpărați, cei care au fost sigilați din Israel, Israelul spiritual, ca să înțelegem, ca să ne exprimăm astfel. Aceștia vor domni, cei 144 de mii vor domni, dar în afară de asta vor fi și națiuni răscumpărate, care în cel mai bun caz nu L-au cunoscut niciodată pe DUMNEZEU, dar care vor fi mântuite. "Și mi-a zis: Aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate. Și Domnul Dumnezeu sfinților profeți a trimis pe îngerul Său ca să arate robilor Săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând". Acestea sunt aceleași cuvinte din Apocalipsa capitolul 1. "Iată, Eu vin curând; binecuvântat este cel ce păzește cuvintele profeției acestei cărți." Acest verset se află în Apocalipsa 1. "Și eu, Ioan, am văzut și am auzit aceste lucruri; și după ce am auzit, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care îmi arăta aceste lucruri. Iar el mi-a zis: "Vezi să nu faci aceasta, căci eu sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi, profeții, și cu cei ce păzesc cuvintele cărții acesteia: închină-te lui DUMNEZEU." Nu se poate închina îngerilor, ci lui DUMNEZEU. Iar el mi-a zis: "Nu sigila cuvintele profeției acestei

cărți". Cu alte cuvinte, cartea lui Daniel a fost sigilată, pentru că numai cine o va înțelege? Ultima generație. Doar ultima generație. Dar această carte a revelației nu este sigilată, pentru că sunt lucruri care pot fi înțelese în această carte. În cartea lui Daniel aproape nimic nu putea fi înțeles de acea generație. Dar în această carte da, pentru că vorbește despre Cristos, despre sângele Mielului. Vorbește despre curățarea hainei, de fapt vorbește despre curățarea caracterului. Vorbește despre lucrurile necesare care trebuie făcute de creștini în ultimii două mii de ani. Vorbește despre martiri. Martiri în trecut și martiri în viitor. Sunt lucruri care nu sunt sigilate, deși într-unul dintre capitole se spune: "Nu scrie lucrurile pe care le-au spus cele șapte tunete". Adică sunt lucruri care sunt sigilate, dar numai lucruri mărunte. Există lucruri, există părți care sunt sigilate și există părți care nu sunt sigilate. "Nu sigila cuvintele profeției din această carte, pentru că timpul este aproape. Cine este nelegiuit, să fie nelegiuit în continuare. Și cine este murdar, să fie murdar în continuare. Iar cel care este drept, să fie drept în continuare. Iar cel care este sfânt, să fie sfânt în continuare". Aceste cuvinte reprezintă decretul despre care am vorbit ieri. Decretul din Apocalipsa 22:11, care este declarația de încheiere a harului. Închiderea harului care va încheia timpul celor șapte trâmbițe. O altă explicație sau interpretare a motivului pentru care cuvintele profeției din această carte nu vor fi sigilate este că timpul prezent din această carte nu este cel de-al șaptelea mileniu. Timpul prezent din această carte este cel în care ei nu au biruit încă. Pentru că aici, în Apocalipsa 21, se spune: "Cel care va birui sau cel care va învinge va moșteni toate aceste lucruri". Care este timpul prezent? Când încă nu au biruit. Când nu a fost încă impus semnul fiarei, să spunem, să se închine fiarei sau chipului ei. Este timpul sigiliilor, mai degrabă.

Timpul prezent este timpul sigiliilor, al celor șapte sigilii. Încă trebuie să învingă. Acesta este timpul prezent. În acest timp prezent i se spune lui Ioan, între ghilimele, dar oamenilor care citesc aceste cuvinte li se spune, în acest timp al celor șapte sigilii: "Nu sigilați cuvintele profeției din această carte, căci timpul este aproape". Cu alte cuvinte, ne aflăm acum în ultimii șapte ani. Ne aflăm în zilele împlinirii acestei cărți. Nu mai poate exista nicio sigilare a acestei cărți. Nu vor mai exista perioade mari de timp pentru a o sigila. Aceasta este ultima generație. Nu mai există nicio sigilare a acestei cărți, deoarece generația care citește această carte este ultima generație. Citim mai departe de la versetul 12, capitolul 22, versetul 12. "Și iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum sunt faptele lui". Ferice de cei ce fac sau păzesc poruncile Lui de dragoste. Toate cele două porunci. Să nu ne înșelăm, așa cum au făcut-o mulți creștini. Chiar și cei care o interpretează ca fiind zece porunci probabil că nu țin Sabatul. Dar nici măcar cei care țin Sabatul nu țin poruncile. Nici măcar cele zece, pentru că nu respectă toate poruncile, nu respectă toate odihnele anuale, nu respectă întregul sens al legii lui DUMNEZEU, care este dragostea. "Iubește pe DUMNEZEU și iubește pe aproapele tău". Poruncile lui DUMNEZEU pe care le păzesc acești binecuvântați din versetul paisprezece sunt cele două porunci ale iubirii. Și de ce le păzesc ei? Pentru ca ei să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porțile cetății. "Dar câinii sunt afară. Și vrăjitorii, și desfrânații, și ucigașii, și închinătorii la idoli, și oricine iubește și face minciună". Acesta este caracterul și descrierea celor răi. Ei sunt unde?

Afară. "Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. EU SUNT rădăcina și urmașul lui David, steaua strălucitoare și de dimineață. Și Duhul și mireasa spun: Vino. Și cel ce aude să spună: Vino. Și cel însetat să vină. Și cine vrea, să ia din apa vieții, să ia din belșug. Căci mărturisesc tuturor celor ce ascultă cuvintele profeției acestei cărți: Dacă cineva adaugă la aceste lucruri, DUMNEZEU va aduce asupra lui plăgile care sunt scrise în cartea aceasta."

Cu alte cuvinte, pentru ca Domnul să pună plăgile asupra unei persoane, când trebuie ca acea persoană să trăiască? Trebuie să fie contemporană cu plăgile. Este vorba de ultima generație. Această avertizare este pentru ultima generație într-un mod special. Vor fi mulți care vor adăuga sau care vor lua. "Și dacă cineva va tăia din cuvintele cărții acestei profeții, DUMNEZEU îi va lua partea lui din cartea vieții și din cetatea sfântă și din lucrurile scrise în cartea aceasta. Cel ce mărturisește aceste lucruri spune: Cu siguranță, Eu vin curând. Amin: Așa să fie: Vino, Doamne Isuse. Harul Domnului nostru Isus Cristos să fie cu voi toți. Amin." Am înțeles? Vor fi mulți profeți falși, a spus Domnul într-o parte a Bibliei. În altă parte, El a spus: "Vor fi mulți Hristoși falși". Nu este un nume acolo, dar este vorba de cuvântul "unși". "Vor fi mulți unși falși". Cei unși sunt pastorii, predicatorii. Unul predică pentru că el crede că are Duhul Sfânt. El crede că are o ungere de sus. Iar internetul este plin de falși cristoși, de falși unși care interpretează aceste profeții în orice fel, dar nu în felul corect. Printre toți aceștia va fi unul care va prezenta adevărul. Și Domnul a spus: "Luați seama să nu vă lăsați înșelați. Căci mulți se vor ridica în numele Meu, înșelând pe mulți". Aceștia sunt falșii unși care predică, care umplu internetul cu tot felul de predici, care se dau drept creștini, sfinți, care par a fi creștini sau că umblă cu DUMNEZEU, dar înăuntrul inimilor sunt niște morminte albite. Nu ascultați pe oricine. Unde este Ilie, unde este profetul promis, unde este cel care va conduce Israelul? În vechime, unii din Israel îl așteptau pe Mesia și pe Ioan Botezătorul. Astăzi, nu știu dacă mai există cineva care să aștepte pe cineva care să-i instruiască în adevărul profețiilor și al Evangheliei. Domnul a promis că va trimite. Să citim în Maleahi. Pentru că El a promis în contextul zilei arzătoare. Haideți să citim Maleahi capitolul 4, câteva versete. Versetul 1: "Căci vine ziua cea arzătoare ca un cuptor". Aceasta este ziua ultimelor șapte plăgi și trâmbițe. Cred că totul se reunește în acest cuvânt zi, "ziua cea arzătoare". "Și toți cei mândri și toți lucrătorii nelegiurii vor fi paie; și va veni ziua aceea și-i va cuprinde, zice EU SUNT al oștirilor, care nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări soarele dreptății și va aduce mântuirea în aripile Sale.

Adică, cei care vor crede în numele lui Isus în aceste zile din urmă, soarele dreptății va răsări, va veni mântuirea, vor fi salvați de toată această distrugere. "Veți călca în picioare pe cei răi", adică vom călca în picioare cenușa probabil a celor răi, "care va fi cenușă sub tălpile picioarelor voastre". Acest lucru este literal. "În ziua pe care o fac, zice EU SUNT al oștirilor", adică în ziua pe care DUMNEZEU o pregătește, o pregătește cu grijă, astfel încât toate armele care trebuie să îndeplinească lucrarea Sa să o îndeplinească. Și ca toți cei răi să fie distruși de pe fața pământului. Aceasta este o zi bine pregătită de DUMNEZEU, făcută de DUMNEZEU. Este o treabă dificilă să planifici complet acea zi. Și se spune aici, în acest context al ultimei generații, aceste cuvinte

sunt pentru cei care sunt contemporani cu acea zi de foc ca un cuptor. "Adu-ți aminte de legea lui Moise, robul Meu", adică adu-ți aminte că poruncile cuprind mai mult. Este clar că poruncile sunt dragoste, dar dragostea lui DUMNEZEU nu ați înțeles-o. Iubirea față de DUMNEZEU înseamnă a da lui DUMNEZEU ceea ce îi aparține lui DUMNEZEU. A-l da lui DUMNEZEU ceea ce este al lui DUMNEZEU înseamnă a-l da lui DUMNEZEU odihna, adică a participa la cultul Său, la întâlnirile Sale. Dacă nu participi la una dintre ele, încalci întreaga lege. Trebuie să înțelegi legea lui Moise, trebuie să înțelegi Leviticul 23, ceea ce am înțeles noi astăzi. Că trebuie să participi la aceste sărbători, la cele de cunoaștere. DUMNEZEU nu va cere celor care nu știu aceste lucruri, dar va cere celor care au Biblia în mână și care trebuie să devină preoți ai Mielului în această lume. Pentru ca la cuvintele lor, DUMNEZEU să poată începe timpul trâmbițelor și al plăgilor. La cuvintele poporului Său de preoți. Vorbește despre cei 144 de mii, preoții lui DUMNEZEU în aceste zile din urmă, și spune începând cu versetul 4: "Căci EU SUNT are plăcere în poporul Său; El va înfrumuseța pe cei blânzi cu mântuire. Cei evlavioși, cei sfinți, se vor bucura cu slavă; vor cânta pe paturile lor. Înălțările lui DUMNEZEU vor fi în gâturile lor, și o sabie cu două tăișuri va fi în mâinile lor". Cu alte cuvinte, ei vor avea Biblia lor și o vor cunoaște, o vor înțelege pe deplin. "Pentru a executa răzbunarea asupra națiunilor sau asupra neamurilor și pedeapsa asupra popoarelor; pentru a lega pe regii lor în lanțuri". De ce? Pentru că Biblia spune că fiara, falsul profet vor fi întemnițați, precum și toți cei răi. "...și pe nobilii lor în lanțuri de fier". Iar versetul 9 arată cine va executa, cine va declara judecata: "...ca să execute asupra lor judecata scrisă; glorie va fi aceasta pentru toți sfinții Lui. Lăudați pe EU SUNT." Adică, gloria executării judecății aparține poporului celor 144 de mii de oameni. La cuvintele lor, ca și la cuvintele lui Ilie din vechime, DUMNEZEU a acționat, DUMNEZEU a executat judecata cu Israel în acei trei ani și jumătate și a purificat Israelul. Cunoaștem curățirea aceluia munte și tot ceea ce s-a întâmplat. Acest lucru va avea loc în timpul trâmbițelor cu occidentul. "Și a executat judecata asupra celor răi", pentru că la sfârșitul acestui lucru, la sfârșitul trâmbițelor, la sfârșitul acestor trei ani și jumătate, i-a ucis pe toți profeții falși. Apoi, în al treilea an al acestor trei ani și jumătate ai lui Ilie, înainte ca DUMNEZEU să dea din nou ploaie pe pământ, la cuvintele lui, a făcut curățirea sanctuarului, între ghilimele, adică a lui Israel. Care, în acel moment, Israel era sanctuarul Său. Și i-a omorât pe preoții falși, pe preoții lui Baal. Deci se va întâmpla la fel. Cei 144 de mii vor cere lui DUMNEZEU să nu cadă ploaie timp de trei ani și jumătate. Și la sfârșitul acestui timp al celor șapte trâmbițe, ele vor fi trimise de DUMNEZEU pentru ca fiara să fie distrusă, pentru ca pământul să fie purificat.

Trebuie să înțelegem că paralela distrugerii celor 450 de profeți ai lui Baal și a celorlalți preoți sunt cele șapte ultime plăgi. Adică, la sfârșitul trâmbițelor, cei 144 de mii vor cere lui DUMNEZEU ca toți cei răi din această lume, preoți sau profeți, adică conducerea, toată această conducere a fiarei, să fie omorâți, să fie distruși. Și imediat după ce a avut loc acest eveniment, pe vremea lui Ilie, Ilie s-a urcat pe munte și a cerut din nou ploaie. Și Domnul a trimis ploaie peste un Israel purificat de închinarea la Baal. Înțelegem că asupra acestei lumi, după ultimele șapte plăgi, Domnul va primi aurul, adică rugăciunea poporului Său răscumpărat, cei 144 de mii în primul rând, pentru a restaura pământul. Și

la cuvintele lor, Domnul va restaura pământul. Practic, cei 144 de mii vor determina începutul celor șapte trâmbițe, pentru că ei vor cere lui DUMNEZEU purificarea Occidentului. Ei vor determina începutul ultimelor șapte plăgi și vor încheia restaurarea acestei lumi, reînnoirea acestei lumi. Și acum să citim despre sărbătoarea Tabernacolelor în Zaharia 14. În cartea Zaharia 14, tot acest capitol are legătură cu plăgile. Și, de exemplu, în versetul 12, se spune: "Și aceasta va fi plaga cu care EU SUNT va lovi toate popoarele care au luptat împotriva Ierusalimului". Ierusalimul, am explicat, este un nume simbolic pentru Occident, pentru țara libertății. Apoi, în acest capitol avem ultimele șapte plăgi. De exemplu, versetul 9: "Și EU SUNT va fi rege peste tot pământul în ziua aceea", singular, "ziua" singular, se referă într-un mod special la ultimele șapte plăgi. "În ziua aceea, zice EU SUNT, numele Lui va fi unul, și tot pământul va deveni ca o câmpie, de la Gaba până la Rimon, în ziua aceea", aici se spune "în ziua aceea". Versetul 7. "Și va fi o zi cunoscută de EU SUNT, în care nu va fi nici zi, nici noapte, ci la ceas de seară va fi lumină". Adică, se vorbește clar de ziua ultimelor șapte plăgi. Versetul 13. "Și se va întâmpla în ziua aceea că va fi în ei o mare distrugere a lui EU SUNT". Adică, din partea lui EU SUNT. "Căci fiecare va strânge mâna aproapelui său, și mâna lui se va ridica împotriva mâinii aproapelui său". "Și Iuda se va lupta în Ierusalim." "Se vor aduna bogățiile tuturor națiunilor din jur." "Și cum se va întâmpla aceasta, plaga cailor, a catârilor, a cămilelor, a măgarilor, a tuturor fiarelor", adică boala, sunt plăgile, cele șapte plăgi din urmă. "Și tot ce va rămâne din neamuri", până la acest verset 16, am citit despre un măcel general. Un măcel în special asupra fiarei din Orient, pentru că în Occident avusese deja loc în timpul celor șapte trâmbițe. Acum citim perioada de timp a plăgilor. Și înainte de a citi ultima parte care ne interesează, să citim primele versete din acest capitol 14. "Iată, ziua lui EU SUNT", este la singular, se referă la ultimele șapte plăgi. "Iată, vine ziua Domnului și prada voastră va fi împărțită în mijlocul vostru. "Căci voi aduna toate neamurile împotriva Ierusalimului pentru luptă." Din ceea ce vedem în lume, cine se luptă împotriva cui? Cine vrea să distrugă pe cine? Lumea comunistă, dictatorială, vrea să distrugă lumea democratică, lumea capitalistă, lumea occidentală. Așadar, Ierusalimul, am explicat, este vorba de Occident, în special de Statele Unite. "Toate națiunile", sunt păgânii, sunt acești răi, cei care nu sunt în Împărăția lui DUMNEZEU. Aceștia care sunt conducătorii acestor dictaturi, care luptă și au luptat întotdeauna împotriva Occidentului. "Căci voi aduna toate națiunile să lupte împotriva Ierusalimului". Este al treilea război mondial, este un război mondial. Dar cel de-al treilea război mondial va fi nuclear, va fi de foarte scurtă durată. De aceea avem arme nucleare. Ce s-a întâmplat când Statele Unite au reușit să creeze bomba nucleară? Războiul s-a terminat. Prezența unei arme nucleare pune capăt rapid războiului, determină cursul războiului. Cât va dura al treilea război mondial nuclear? O zi, două zile, câteva zile. O zi, probabil, pentru că așa scrie în Biblie. Aici scrie: "Voi aduna toate națiunile să lupte împotriva Ierusalimului; orașul va fi luat, casele vor fi jefuite și femeile vor fi siluite. Jumătate din cetate va merge în captivitate, dar restul poporului nu va fi nimicit din cetate". Aici sunt trâmbițe pentru că Ierusalimul este atacat, adică vestul, o parte, jumătate spune aici. O parte rămâne, o parte va merge în captivitate. Și după aceasta se spune, după cele șapte trâmbițe, în versetul 3: "Și EU

SUNT va ieși și se va lupta cu acele națiuni, așa cum s-a luptat în ziua luptei". Și apoi avem profeția, ceea ce se va întâmpla. Să citim acum din versetul 16. Pentru a înțelege ce se va întâmpla după ambele bătălii. Bătălia împotriva vestului și bătălia împotriva fiarei. Cu alte cuvinte, este aceeași bătălie, dar destinul, cursul final este distrugerea fiarei, a domniei sale de teroare și moarte în această lume. Se spune aici: "Și toți cei care vor rămâne din neamurile care au venit împotriva Ierusalimului se vor sui din an în an să se închine împăratului". Adică, aici vorbește despre neamuri, despre locuitorii acestor teritorii, despre fiară.

"...cei care vor rămâne", cei care vor rămâne în viață, turturelele lui. Sau ceea ce citim în Apocalipsa 22, că au fost numite "neamurile". "Neamurile vor fi vindecate cu frunzele pomului vieții". Acele națiuni care vor rămâne, este rămășița acestor împărății ale lui Satan. Rămășița blândă, rămășița pașnică. Cei pe care Domnul nu-i va distruge, pentru că vrea să-i elibereze. Aceștia care vor rămâne, ce vor face? "Se vor sui din an în an ca să se închine Împăratului, EU SUNT al oștirilor, și să țină...", în sfârșit să țină, singura solemnitate care se ține, "și să țină sărbătoarea corturilor din an în an". Adică, este anuală. "Și se va întâmpla că acele familii de pe pământ care nu s-au urcat la Ierusalim pentru a se închina Regelui, EU SUNT al oștirilor, nu va veni ploaie peste ele". Aceasta este o referire directă la Ilie și la cei trei ani și jumătate. "Ploaia nu va veni peste ei" înseamnă că vor muri. Cu alte cuvinte, ploaia a venit. A venit la rugăciunea lui Ilie, după ce au murit toți aceștia, cei care îl conduceau pe Israel în păcat. Și ploaia a venit. Faptul că se spune: "Nu va veni ploaie peste ei", cred că înseamnă că vor muri. Și se referă mai ales, în primul rând din punct de vedere spiritual la ploaia târzie, la Duhul Sfânt, și se referă și la ploaia literală, adică la recrearea acestei lumi. Versetul 18: "Și dacă familia Egiptului nu se va urca și nu va veni, nu va fi ploaie peste ei. Și va veni plaga cu care EU SUNT va lovi neamurile care nu s-au suit să țină sărbătoarea corturilor". Cu alte cuvinte, Domnul îi va lovi pe toți cei care nu vor dori să se convertească, să se pocăiască de păcatele lor. Doar cei care se vor pocăi vor putea sărbători Solemnitatea Corturilor, care este de fapt simbolică și aici. Solemnitatea Tabernacolelor nu înseamnă să o sărbătorim doar ca pe o profeție, așa cum facem astăzi, ci să o trăim. Vom vedea că Solemnitatea Corturilor indică spre pământul reînnoit. Care au fost corturile pe care poporul lui Israel trebuia să le facă în mod simbolic în aceste opt zile ale Corturilor? Cu ramuri. Nu erau colibe, cum facem noi, cu bușteni, ci cu ramuri cu frunze. Erau instalate ca un cort. Erau mai degrabă ca niște corturi făcute din ramuri. Aș vrea să vă întreb: cine altcineva în această lume a mai făcut corturi, case sau locuințe din crengi? Răspunsul se află în Geneză, la Adam și Eva. Domnul nu le-a construit o casă din cărămidă, pentru că clima era continuă, era constantă. Adam și Eva nu aveau nevoie să doarmă. Adam și Eva au construit sau au făcut fel de fel de corturi din crengi, din copaci verzi, fără să le rupă. Și asta a fost casa lor. Le plăcea să facă asta. Așadar, solemnitatea corturilor se referă la viața din Eden, la viața lui Adam și a Evei, la a trăi din nou ca Adam și Eva, într-un pământ restaurat, cu o climă constantă. Apoi, cei care nu se vor urca să se închine sunt cei rebeli, cei răi. Aceștia nu vor vedea și nu vor trăi pe pământul reînnoit, vrea să spună. "Aceasta va fi pedeapsa Egiptului și pedeapsa tuturor națiunilor care nu s-au urcat să celebreze sărbătoarea corturilor".

Spune acest lucru cu insistență pentru că tema de aici nu este sărbătoarea, ci celebrarea sfârșitului lumii de păcat, distrusă, și celebrarea pământului de sfințenie. Pământul reînnoit, pământul în care va locui sfințenia. Ei nu sărbătoreau pentru că doreau să trăiască într-un pământ fără păcat. Acest pământ de aici era casa lor și asta își doreau, să trăiască în acest pământ, să se bucure de toate păcatele posibile. Ei nu au sărbătorit niciodată sărbătoarea Corturilor pentru că nu și-au dorit niciodată un pământ al sfințeniei. Asta înseamnă să nu sărbătorească sărbătoarea Corturilor. Și toți aceștia vor fi biciuiți cu plăgi, se spune aici clar, se spune în mod repetat că plata lor va fi plăgile. De la versetul 20 înainte. "În ziua aceea va fi scris pe clopotele cailor: Sfințenie pentru EU SUNT, iar vasele din casa lui EU SUNT vor fi ca vasele din fața altarului. Orice oală din Ierusalim și din Iuda va fi sfântă pentru EU SUNT al oștirilor. Și toți cei ce vor jertfi vor veni și vor bea din ele și se vor bucura în ele, și nu va mai fi niciun canaanit în casa lui EU SUNT." Ce este casa lui EU SUNT? Pământul reînnoit, în cazul de față Occidentul. "În acel timp". Adică, avem cai în Apocalipsa. Domnul este îmbrăcat în alb călare, adică în timpul sigiliilor este călare pe un cal alb, iar la sfârșitul trâmbițelor este îmbrăcat în roșu, ca un prinț, ca un rege, călare pe calul Său. Și o armată călare îl urmează. Dar calul este un simbol al bisericii. Adică, este un simbol al instrumentelor lui DUMNEZEU. Al colaboratorilor lui DUMNEZEU. Calul face tot ceea ce îi spune călărețul să facă. Caii sunt cei 144 de mii. Pe ei este scris: "Sfințenie lui EU SUNT". Așa scrie în Apocalipsa. Vasele sunt ceilalți care au fost răscumpărați împreună cu ei. Probabil că națiunile sunt reprezentate aici. Așadar, Solemnitatea Corturilor indică sfârșitul tuturor războaielor, al tuturor conflictelor, sfârșitul ultimelor șapte plăgi. Și avem un simbol pentru acest sfârșit. Îl avem în mai multe locuri. Să mergem mai întâi de toate la Ioel 2:22. Am explicat că se referă la timpul celor șapte trâmbițe și al celor șapte plăgi. Este vorba de același lucru. Este același lucru cu acest capitol din Zaharia. Aici avem că ei vor face săbii din sapele lor și apoi, la sfârșit, vor face sape din săbiile lor. Am explicat acest lucru. Unul semnifică începutul trâmbițelor și un alt simbol semnifică sfârșitul ultimelor șapte plăgi. Așadar, haideți să citim în acest context Ioel 2:22. Spune: "Nu te teme, pământ. Bucurați-vă și vă veseliți, căci EU SUNT va face lucruri mari. Nu vă temeți, fiare ale câmpului, căci pășunile din pustiu vor înflori". Adică, totul este uscat, distrus de arme. "Căci pomii își vor da roadele. Smochinul și vița-de-vie își vor da roadele". De ce se spune acest lucru? Pentru că pomii au încetat să-și mai dea roadele. De unde știm acest lucru? Să citim cartea Habacub 3:17. Și spune: "Deși smochinul nu va înflori, nici vița de vie nu va da rod. Lucrarea măslinului va eșua, și măslinii nu vor fi roditori. Și oile vor fi luate din turmă și nu vor fi turme în codri". Exact ca pe vremea lui Ilie. "Totuși mă voi bucura în EU SUNT și mă voi veseli în Dumnezeul mântuirii mele". Ce timp este aici? Este timpul celor șapte plăgi. Și ce fac cei răscumpărați? Cei care știu, cei 144 de mii, cei care cunosc profeția, cei care știu ce se va întâmpla, se bucură. Chiar dacă totul este distrus în jurul lor și nu au ce să mănânce, ei se bucură. De ce? Ei sărbătorească sărbătoarea tabernacolelor. Ei se bucură de reînnoirea viitoare a pământului, acesta este contextul. Haideți să citim despre acest simbol al viței de vie și al smochinului. Un simbol care este folosit de DUMNEZEU în Biblie pentru a descrie timpul plăgilor și timpul care urmează, reînnoirea. De exemplu,

când vor invita pe toată lumea sub viță și sub smochin, înseamnă că totul s-a terminat. Este timpul reînnoirii, este noul pământ în această lume. Este Edenul în această lume, este ca Adam și Eva care au locuit sub viță de vie și sub smochin. Este împlinirea completă a sărbătorii tabernacolelor, viața în Eden restaurată. Și vom citi acum în mai multe locuri din Biblie unde se vorbește despre "vița de vie și smochinul" și vom vedea în ce împrejurări. Să vedem exact la ce se referă acest lucru. În primul rând se vorbește despre aceasta în Deuteronomul 8:7 și 8. "Căci EU SUNT Dumnezeuul tău te aduc într-o țară bună, o țară cu pâraie, cu ape, cu izvoare, cu fântâni, cu adâncuri, care izvorăsc prin văi și prin munți, o țară de grâu și de orz, de viță de vie și de smochin", viță de vie și smochin, "și de rodii, o țară de măslini, de untdelemn și de miere". Care era acel pământ? Canaan. Canaanul pământesc care era un pic din ceea ce a fost Edenul, dar era un simbol al Edenului. Faptul că DUMNEZEU a scos poporul Său din Egipt, o pustietate, și l-a dus în Eden, adică în Canaan, este un simbol al marelui conflict care se va încheia cu cei răscumpărați în Edenul restaurat. Da, unde vor exista smochini și viță de vie și vor trăi ca Adam și Eva. Acum să citim 2 Regi 18:31. Vom descoperi că cei doi sunt un simbol al păcii. "Iar pacea adevărată v-o dau vouă", a spus Domnul Isus, "nu cum vă dă lumea, ci cum vă dau Eu".

Cu alte cuvinte, "pacea Mea", așa cum a spus Domnul, este Edenul restaurat, este veșnică. Nu este o pace temporară, așa cum există în această lume. "Pacea Mea" se va împlini după ultimele șapte plăgi, când pământul va fi restaurat. Și aici se spune: "Nu-l ascultați pe Ezechia, căci așa zice împăratul Asiriei: Faceți pace cu mine și ieșiți la mine; și fiecare va mânca din vița sa de vie și din smochinul său și fiecare va bea din apa fântânii sale". Așa a spus aici: "Fă pace cu mine și fiecare va mânca din vița sa de vie și din smochinul său". A fost adevărat sau a fost o minciună? Cel care venise să atace Ierusalimul și pe Ezechia era un asirian. Și aceștia sunt ca și comuniștii de astăzi. Numai minciuni. Asta a fost o minciună. Este ca o invitație din partea lui Satana să ne bucurăm de păcat și de lumea păcatului, de smochini și de viețile acestei lumi, care nu există. În realitate, în comunism, oamenii mor de foame. Nu le dă nimic, deși le-a promis totul. Iar Isus, ca răspuns la acest lucru, a spus: "Veniți la mine, voi toți cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihnă". Și a mai spus: "Și Eu vă voi da pace". Adică, Domnul Isus este pacea noastră. "Și Eu vă dau pacea, nu cum vă dă lumea pacea". Acest rege al Asiriei o dă într-un mod mincinos. El o dă în cuvinte, dar nu o dă în realitate. Și dacă ar putea să o dea în realitate, ar fi temporară. Domnul o dă pentru totdeauna. El o dă pentru totdeauna, această pace. Așadar, vița de vie și smochinul, a putea trăi sub vița de vie, a putea mânca din vița de vie și smochin, simbolizează pacea veșnică în lume, restaurată de Domnul Isus. Știm cu toții că Cântarea Cântărilor este o carte profetică, o carte care vorbește despre mirele perfect și mireasa perfectă. Adică despre Cristos și Biserica Sa biruitoare. Să ne amintim cuvintele pe care le-am citit în Apocalipsa 21 și 22: "Cel ce va birui va moșteni toate aceste lucruri". Cartea Cântarea Cântărilor este asemenea ultimelor capitole din Apocalipsa. Așadar, aici știm că există versete în care se spune că au trăit în grădină. Mergeau prin grădini, trăiau, își petreceau nopțile acolo, ca Adam și Eva. Este un simbolism al pământului restaurat, al bisericii răscumpărate a lui Cristos care trăiește pe noul pământ și care trăiește în natură. Fără să se îngrijoreze de frig, de

vânt sau de orice altceva. Și aici se spune, în versetul 13: "Smochinul și-a făcut smochinele verzi și vița de vie a dat mireasmă. Scoală-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino. Porumbița mea care este în crăpăturile stâncii". Cine este acest porumbel care se află în crăpăturile stâncii? În mod clar, cei care au căutat refugiu atunci când DUMNEZEU a distrus pământul în ultimele șapte plăgi. Aceștia vor fi prin stânci, ascunzându-se probabil, cei răscumpărați. "Frumoasă este înfățișarea ta", adică s-a ajuns la frumusețe, așa cum am citit în Psalmul 149. Avem deci o altă dovadă a acestui simbolism, despre șederea celor răscumpărați în Edenul restaurat. Haideți să citim cartea Ioel 2:22, să o citim din nou. Aici scrie: "Nu vă temeți, fiarelor câmpului, căci pășunile pustiului vor fi verzi." De ce se spune "nu vă temeți"? Pentru că timpul pe care îl trăim este cel al ultimelor șapte plăgi.

Totul este distrus, toată natura, totul este distrus. Nu mai există nicio speranță de viață în această lume. Dar aici se spune: "Nu vă temeți, căci pășunile pustiului vor fi verzi, căci pomii vor da roadele lor, smochinul și vița de vie vor da roadele lor". Unde scrie asta? Citim că se vor bucura când smochinul și vița de vie nu-și vor da rodul. Se spune în Habacuc: "Mă voi bucura încă în Domnul". Aceștia vor avea speranță. Aceștia, care vor ști ce urma să se întâmple după toată distrugerea, se vor bucura. Și aceștia vor putea să-i încurajeze și pe alții. Să-i încurajeze pe alții cu speranță. Pentru că se spune că mulți vor leșina și își vor pierde viața, vor muri în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ. Pentru că mulți, văzând toate distrugerile, toate pierderile, tot ceea ce se va întâmpla în lume, vor dori de fapt să se sinucidă. Dar aceste animale de pe pământ care sunt reprezentarea turturelelor, adică națiunile asuprite, săracii asupriți de această fiară romană. Ele vor fi încurajate. Ele vor primi încurajări din partea bisericii pentru a continua. Pentru că DUMNEZEU va restaura totul. Și spune: "Căci pomii își vor da roadele, smochinul și vița își vor da roadele. Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și vă veseliți în EU SUNT". Adică, cei din Occident. "Căci El v-a dat ploaia dintâi la timpul potrivit și va face să se coboare pentru voi ploaia dintâi și ploaia din urmă ca la început". Aceasta se referă la înverzirea pământului, la regenerare, la acea ploaie. Citim în Geneza că trebuia să cadă ploaia, pentru ca semințele, pentru ca vegetația să crească. Totul era doar semănat, totul era un deșert, să spunem. Totul era un teren deșertic, dar a fost semănat. Lipsea doar ploaia pentru ca vegetația să crească. Și apoi aici se referă aproape literal la faptul că Domnul va face ca acest pământ să înverzească din nou. Și continuă să vorbească despre ceea ce se va întâmpla după ultimele șapte plăgi. Să citim, Mica 4:4: "Și fiecare va ședea sub vița sa și sub smochinul său, și nimeni nu-l va înspăimânta, căci gura Domnului și a oștirilor a spus-o." De ce se plâneau ei? Pentru că era distrugere în țară. Iar în versetul anterior se spune că "își vor bate săbiile cu ciocanul", pentru că războiul s-a terminat, "...își vor bate săbiile cu ciocanul în sape și sulile în coase. Poporul nu va mai ridica sabia împotriva poporului, și nu se vor mai pregăti de război". Dar acum este necesar să se repete pentru război. Da, este necesar. Cât timp există dictatori răi, precum Hitler în trecut, este necesar ca DUMNEZEU să aibă armate în această lume care să poată distruge aceste forțe rele. Altfel, astăzi am fi fost naziști.

Dacă Occidentul nu ar fi intervenit cu armata lui DUMNEZEU, cu armele pe care

DUMNEZEU le-a permis să le aibă, întreaga lume ar fi fost o dictatură nazistă. Mulțumim lui DUMNEZEU că are armata Sa, că le-a permis să transforme în primul rând sapa în sabie pentru a putea face față fiarei. Apoi, după ce se va ajunge la pace, nu va mai fi nevoie de arme și de război. Și vedem acest lucru, de exemplu, în atitudinea Europei. După cel de-al Doilea Război Mondial, Statele Unite au continuat să se înarmeze, pentru că au văzut care este situația din lume și că încă nu există pace în lume. Dar ce a făcut Europa? Europa s-a dedicat comerțului și vieții ca pe timp de pace și a renunțat să mai continue cu armele, cu armatele sale. Au încetat să mai investească în armament, în armate. Au făcut ceea ce trebuie? Nu au făcut bine, pentru că nu era pace pe pământ. Conform Bibliei și conform lui Mica 4:3, se pot lăsa armele, chiar și armatele, se pot opri pregătirile pentru război în această lume, numai atunci când va exista pace deplină în toată lumea. Când nu există niciun dictator, atunci este posibil să se renunțe. Dar Occidentul, în special Europa, a renunțat la acest lucru înainte de vreme. Iar acum se află în situația de a nu avea aproape nicio armă și nicio muniție, pentru că nu s-au pregătit, nu au înțeles profețiile și nu le-au studiat, pentru că, desigur, nu citesc Biblia, dar cel puțin ar putea vedea exemplul Statelor Unite și să se înarmeze și să vadă ce se întâmplă cu Rusia, cu China, cu Coreea de Nord și cu amenințările lor. Ei au sperat într-o pace eternă înainte de vreme. Acest lucru este fatal. Am citit despre timpul reînnoirii, despre timpul sfârșitului ultimelor 7 plăgi, despre sfârșitul tuturor războaielor, al tuturor relelor, al tuturor păcatelor și despre timpul în care DUMNEZEU va reînnoi pământul. Acum vom citi despre timpul celor 7 trâmbițe, când pământul va fi distrus, când vița de vie și smochinul nu-și vor mai da rodul. Vom citi despre acest timp, eventual cele 7 trâmbițe împreună cu cele 7 plăgi, acest timp în care natura va fi distrusă. Să ne amintim că numai în timpul celor 7 sigilii în care ne aflăm acum în ele, până când China va începe să atace, numai în acest timp natura nu este atinsă, pentru că așa a poruncit DUMNEZEU în Apocalipsa. Dar odată ce încep cele 7 trâmbițe, natura începe să fie atinsă. Aceasta este ceea ce a cerut Ilie. Ilie a cerut acest lucru știind ce urma să se întâmple cu pământul, știind că va fi o foamete și că copacii se vor ofili, iar animalele nu vor avea hrană. De aceea a cerut să nu plouă, știind că acest lucru este necesar pentru a purifica Israelul de acești Baali. Să citim acum ultimele versete despre acest lucru, Ieremia 8:13: "Îi voi tăia de lângă ei, zice EU SUNT, nu vor mai fi struguri pe viță, nici smochine pe smochin, frunzele vor cădea, și ceea ce le-am dat va trece de la ei". Apoi, apoi se vorbește despre războiul care se anunță, care va veni, pentru că se pare că războiul va veni după distrugerea naturii sau ceva de genul acesta. Vom vedea, dar aici se anunță că roadele pământului vor fi tăiate, pentru că aici este timpul celor șapte trâmbițe. Să mergem la Osea 2:12. "Voi tăia viile ei și smochinii ei, despre care a zis: Sunt pentru mine plata mea, pe care mi-au dat-o iubirii mei; le voi face un tufiș, și fiarele câmpului le vor mânca." Și aici vorbește chiar de Baali, iar aceștia sunt Baalii din Occident. Ei sunt Baalii din vremea lui Ilie, care erau în Israel. Căci acel Ahab, un rege israelit, se căsătorise cu Izabela. Și ea adusese, adică Occidentul, regii din Occident, mai ales regii din Statele Unite, dar toți regii din Occident s-au căsătorit și se căsătoresc sau s-au căsătorit până în ziua de azi cu fiarele criminale, cu regii sau cu dictatorii ucigași ai multor oameni și a milioane de oameni. S-au îmbrățișat cu Putin, au făcut

pact, au cumpărat, au făcut afaceri cu Jinping și alții. Se întâlnesc și se îmbrățișează cu cel din Arabia, care este și el un criminal. Asta înseamnă că sunt căsătoriți cu Izabela. Izabela care și-a adus Baalii ei, și aici spune: "...și voi vizita asupra ei vremurile Baalilor cărora le-a ars tămâie, a mers după iubiții ei, uitând de Mine, zice EU SUNT". "Și Efraim a fost uitat", Efraim care este Israel. Aici, întreaga carte Osea este o rugăciune împotriva sau pentru pocăință din partea lui Israel sau a Occidentului. S-au amestecat cu Baalii, s-au împerecheat, citez fără ghilimele, spiritual, așa cum face Occidentul astăzi, cu acei dictatori. Aceasta este o urâciune. DUMNEZEU a spus să nu ne unim în mod inegal. Nu te poți căsători cu un altul care are un jug inegal. Un creștin nu se poate căsători cu cineva care este înjugat inegal. "Pot doi să meargă împreună dacă nu sunt de acord?" Cum pot Occidentul și Orientul să fie de acord? Occidentul și Orientul nu se înțeleg. Nu sunt de acord cu privire la politica lor, la drepturile omului, la nimic. Dar fac afaceri. Acest lucru este greșit. Asta a făcut Solomon și a căzut. Și haideți să citim Ioel 1. Versetele 7 și 12: "Mi-a pustiit vița de vie și mi-a cojit smochinul. L-a dezgolit și l-a aruncat la pământ. Crengile lui s-au albit". Și acum vorbește ca despre cea care nu este încă măritată, nu este logodită, pentru că și-a pierdut bărbatul tinereții ei. "Plângi ca o fecioară în sac pentru soțul tinereții tale. Să piară cei de față și înălțarea casei lor astăzi". Dinspre occident. Ne aflăm în timpul celor șapte trâmbițe. "Bucuria a pierit, preotul a pierit, slujitorii preoți ai lui EU SUNT au jelit. Câmpul este distrus, pământul este în doliu, căci grâul este distrus, vinul nou este uscat, uleiul este pierdut. Rușinați-vă agricultorilor, urlați viticultorilor, pentru grâu și pentru orz, pentru că recolta câmpului s-a pierdut." Se pare că Occidentul va trece prin aceste greutăți, prin această nenorocire, din cauza unirii sale cu Izabela, cu Baalii. Iar versetul 12 spune: "Vița de vie s-a uscat, smochinul s-a uscat, rodiile s-au uscat, palmierul și mărul s-au uscat. Toți pomii câmpului sunt uscați, așa că bucuria fiilor oamenilor s-a uscat. Încingeți-vă și plângeți, preoților". Se vorbește despre Occident, se vorbește despre Israelul politic, se vorbește despre această lume a libertății care ar fi trebuit să-și extindă libertatea până la marginile pământului și să nu permită acestor dictatori să-și extindă și să-și întărească regatul și să ucidă nevinovați. Nu au făcut-o. Ei au prosperat, au căutat bani și pace, într-o perioadă în care alții nu aveau bani, nu aveau mâncare, nu aveau pace. Și asta le va da DUMNEZEU, să guste din ceea ce au avut ceilalți asupra timp de zeci de ani. Și de aceea se spune aici: "Vestiți postul". Am explicat într-o altă temă această carte a lui Ioel. Am arătat că este vorba, de fapt, despre cele șapte trâmbițe și ultimele șapte plăgi. Și că este de fapt vorbită către Occident. Și că se anunță război. Și am citit în Ioel 2:22 când se va sfârși războiul. Că există, de asemenea, o încheiere a războiului. Dar Ioel este dedicat în special acestui al treilea război mondial din timpul celor șapte trâmbițe și al ultimelor șapte plăgi. Să mergem acum la Habacuc 3:17. Am citit din nou, dar citim toate textele pe care le-am găsit în Biblie, în care se vorbește despre timpul în care vița de vie și smochinul sunt distruse. Adică, timpul foametei. Timpul în care natura este distrusă. Când pământul nu va mai produce. Aici se spune: "Deși smochinul nu va înflori, nici nu va fi rod în vii, munca măslinului va eșua, iar câmpul nu va mai da de mâncare, iar turmele vor fi scoase din staul și nu vor mai fi turme în cirezi. Cu toate acestea, mă voi bucura în EU SUNT și mă voi veseli în

Dumnezeul mântuirii mele". Vreau să întreb, cine se va bucura în toate acestea? Cel care vorbește aici, Habacuc, care este un profet. Adevăratul profet. El, cei 144 de mii. El îi reprezintă pe cei 144 de mii care înțeleg ceea ce va urma. Și peste ei acea zi teribilă nu va veni ca un hoț. Pentru că asta spune Noul Testament. Doar asupra necredincioșilor, inclusiv asupra celor din Occident. Pentru că ei au încetat să mai creadă ca Israel în vremea lui Ilie. Ahab și tot Israelul acela părăsiseră credința adevărată. Se închinau lui Baal. Ei nu puteau înțelege ceea ce va urma. În același mod, DUMNEZEU va avea niște oameni ca Habacuc, adică cei 144 de mii, care vor înțelege, care vor proclama. Și deși tot Occidentul va fi pustiit, toată clima va fi perturbată, toată vegetația va fi distrusă. Aceștia care vor înțelege se vor bucura pentru că vor ști că DUMNEZEU îi va susține și că DUMNEZEU va termina totul în curând și va reînnoi pământul. Și haideti să citim ultimul verset din Hagai. Hagai 2:19, sună așa: "Nu este încă sămânța în hambar? Nici vița de vie, nici smochinul, nici rodiile, nici măslinul nu au înflorit încă, dar de astăzi înainte voi da o binecuvântare." În ce moment ne aflăm dacă "din această zi voi da o binecuvântare"? Probabil că în timpul sfârșitului harului. Cel mai probabil în timpul sfârșitului probațiunii, când încep ultimele șapte plăgi, care nu vor cădea în acest moment asupra Occidentului. Distrugerea Occidentului este terminată. Deja Occidentul a fost purificat. Puțini, dar sfinți, au mai rămas. De data aceasta, răul, bombele nucleare vor cădea asupra Orientului. "Din această zi voi da o binecuvântare", a spus Domnul. Se poate referi la acest moment sau se poate referi la după ultimele șapte plăgi, când Domnul va veni să binecuvânteze pământul, să reînnoiască pământul. "Și voi răsturna tronul regatelor și voi distruge puterea împărăției națiunilor. Voi răsturna carul și pe cei ce călăresc în el, iar caii și cei ce călăresc pe ei vor cădea, fiecare de sabia fratelui său. În ziua aceea, zice EU SUNT al oștirilor, te voi lua pe tine, Zorobabel, fiul lui Șealtiel, robul Meu, zice EU SUNT, și te voi pune ca pe un inel de sigiliu, căci te-am ales, zice EU SUNT al oștirilor." Inel de sigiliu. Adică se referă la cei o sută patruzeci și patru de mii, că ceea ce va vorbi gura lor va fi sigilat în ceruri. Să ne amintim cuvintele Domnului Isus Cristos. "...tot ce veți lega pe pământ, voi lega în ceruri; și tot ce veți dezlega pe pământ, voi dezlega în ceruri". Aceste cuvinte nu sunt pentru orice moment al timpului, ci sunt pentru ultima generație. Începând cu trâmbițele. Abia la sfârșitul sigiliilor și la începutul trâmbițelor, cei o sută patruzeci și patru de mii de preoți sunt sigilați cu caracterul lui Cristos. Și atunci cuvintele lor sunt în deplină armonie cu voia lui DUMNEZEU. Și atunci tot ceea ce cer ei de la DUMNEZEU va fi legat sau dezlegat, după cum vor cere. Aceasta înseamnă, acest verset, cu acesta am încheiat această temă frumoasă, pentru că vorbește despre o speranță într-un timp pe care încă nu ni-l închipuim. Noi vedem încă vegetație, libertate, viață din belșug în Occident. Nu ne imaginăm cât de apocaliptic va deveni acest Occident. Dar dacă ne vom aminti aceste cuvinte și ne vom încrede în Isus Cristos, pentru că El ni le-a dat, atunci nu vom muri de leșin sau de angustie. Vom trece prin timpul de necazuri care este necesar pentru ca Domnul să purifice Occidentul. Și pentru a distruge fiara de la răsărit, pe care DUMNEZEU trebuie să o distrugă prin mâna oamenilor. Adică, trebuie să o distrugă prin cei purificați. Cei care sunt acum în vest, cei mari, nu vor să facă dreptate pe pământ. Ei nu vor să intervină, nu vor să elibereze Coreea de Nord, China, Rusia, Africa și alte țări

din lume de sub dictaturile lor. DUMNEZEU trebuie să purifice Occidentul. Și atunci când va fi purificat, probabil că Domnul își va folosi brațul pentru a-i pedepsi pe toți acești răufăcători. Și să elibereze pământul de opresiune. Și apoi, începând cu acel moment, DUMNEZEU va da binecuvântare pe pământul Său. DUMNEZEU va începe să dea binecuvântare. El a promis, în Vechiul Testament a promis că atunci când poporul Meu va începe să facă rău, vegetația se va usca. Adică, consecința păcatului se reflectă asupra naturii. Pământurile vor fi pustii. Dar când poporul Meu va începe să facă binele, să se pocăiască, DUMNEZEU a promis că va înverzi pământul. Cuvântul Său este stânca veșniciei, el se va împlini. Iar dacă noi, care avem curaj și avem încredere, în ciuda a tot ceea ce poate veni, dacă ne vom curăța caracterele în sângele Mielului, mărturisindu-ne păcatele, luptând împotriva răului care este în noi, luptând împotriva oricărui egoism, imitând caracterul lui Cristos, urmând Mielul oriunde merge, adică fiind așa cum a fost Cristos în această lume, dacă vom fi ființe agape în această lume, nu vom muri, ci vom trăi și vom vedea binecuvântarea pe care DUMNEZEU o va da pe pământ și vom trăi pe pământul reînnoit. Să putem ajunge până aici, preoții, 144 de mii, și să ne rugăm continuu, în fiecare zi, zi și noapte, să ne rugăm pentru acești sărmani asupriți și să ne rugăm, de asemenea, pentru pocăința celor indiferenți din vest. Să ne curățăm caracterele în sângele Mielului și când vom vedea că nu există egoism în noi, să ne rugăm, să cerem lui DUMNEZEU ca vorbele noastre să aibă putere, să cerem pocăință pentru Iacob, adică pentru Occident. Chiar să cerem ca ploaia să nu cadă în vest timp de trei ani și jumătate, ca și Ilie, să cerem ca să vină mistuirea nu de tot în vest, mistuire necesară pentru a-i mistui pe cei răi și pentru a aduce pocăință pentru Iacob, și apoi să ne rugăm și ca DUMNEZEU să dea din nou ploaie pe pământ și să înverzească din nou pământul, așa cum s-a întâmplat de fapt după cei trei ani și jumătate fără ploaie în Israel, iar Israelul a înverzit din nou. Fie ca Domnul Isus Cristos să ne ajute să înțelegem toată această profetie, toate evenimentele care se vor întâmpla, să ne petrecem această săptămână, aceste șapte zile plus una, care va fi următoarea zi întâi a săptămânii, va fi un alt Sabat, va fi încheierea acestei sărbători a Tabernacolelor sau solemnitate, și să ne petrecem toată această săptămână meditănd la această speranță binecuvântată și în același timp să ne curățim viețile noastre de păcat. Fie ca Domnul Isus Cristos să ajute poporul Său să înțeleagă calea, adevărul și viața. Amin.

Institutul Madison

scoalamadison@protonmail.com

Telegram RO: https://t.me/Institutul_Madison_Spania

Telegram ES: https://t.me/instituto_madison_es

elultimoclamor.org

Mulțumim Domnului Isus Cristos pentru binecuvântarea de a înțelege Cuvântul Său!